

အချစ်မှော်ဆရာ

နေဝင်ရီတယောအချိန်၊မွန်ပြည်နယ်ရှိမြိုင်သာမြို့ကလေးမှာဆည်းဆာ၏အလှအပအောက်ဝယ်သာယာလျက်၊
သော်ကမြိုင်အိမ်ကြီးသည်မြိုင်သာမြို့စွန်တွင်ရှေးဟောင်းရဲတိုက်ကြီးအလား၊ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေပြီးပတ်
ဝန်းကျင်နှင့်ကင်းကွာလျက်ရှိသည်။

ဆရာဒေဝဆိုသူအောက်လမ်းဆရာတယောက်မှာသော်ကမြိုင်နှင့်ပတ်သက်၍အထူးစိတ်ဝင်စား
လျက်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်သော်ကမြိုင်၏နောက်ဆုံးပိုင်ရှင်မှာသူဌေးဦးကောင်းဇံသေဆုံး
ပြီးနောက်အိမ်ကြီးထဲ တွင်ရတနာ များမြုပ်နှံခဲ့သည်ဟုကြားရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဂျစ်ကားတစ်သည်သော်ကမြိုင်ခြံသို့ဦးတည်မောင်းနှင်လာပါသည်။ကားပေါ်တွင်နှုတ်ခန်းမွေးစစ နှင့်ဗလ
ကောင်းကောင်းလူတဦးကမောင်းနှင်လာပြီးသူ့ဘေးတွင်အသက်အစိတ်ခန့်မိန်းမပျိုတဦးကလိုက်ပါလာသည်။
၎င်းတို့သည်ကွယ်လွန်သူဌေးဦးကောင်းဇံ၏ဇနီးနှင့်မန်နေဂျာတို့ပင်။နှင့်အိဖြူမှာတော်တော်လှသည်ခါး
လောက်ထိဆံပင်ရှည်ကြီးများကိုနောက်တွင်စည်းနှောင်ထားပြီးရွမ်းလဲတောင်ပသောမျက်လုံးအစုံမှာတဖြတ်
ဖြတ်လက်နေသည်။မို့အိဖြူထွားသောရင်မှာဆိုင်နှင့်ကားစွင့်ဝင်ထယ်သောတင်ပါးကြီးများကိုသေးသိမ်သည်
ခါးကလေးကပိုင်းခြားထားသည်။အရင်းတုတ်၍အဖျားသွယ်သောဆင်နှာ မောင်းသဏ္ဍန်ပေါင်တံအိအိအစုံတို့မှာ
မြင်ရသူပုရိသတို့၏ ရင်ဝယ် ရမ္မက်မီးကိုတငြိုးငြိုးတောက် လောင်စေ နိုင်ပါသည်။

မန်နေဂျာကိုအောင်တိုးသည်ကားကိုမောင်းနှင်နေရာမှတချက်တချက်ခိုးကြည့်မိသည်။သူဒီအမျိုးသမီးကို
စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားမိခဲ့သည်မှာအကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီ။သူ့ဆရာဦးကောင်းဇံရှိကထဲကပင်။ နှင်းအိဖြူကလည်း
အောင်တိုးကိုစိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ ဒါပေမဲ့မိန်းခလေးမို့အိဖြူဆည်ထားဟန်တူ၏။ဒါကိုအထာကျွမ်းသော
အောင်တိုးကနားလည်သည်။ သို့ရာတွင်နှင်းအိဖြူကိုခုချိန်ထိမစရဲသေး။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ
အကြံတူများဖြစ်ကြပါ၏။ ထို့ကြောင့်သူဌေးကတော်လေးနှင့်မန်နေဂျာတို့ပူးပေါင်းကြံစီနေကြ
ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

မကြာမီကားလေးသည်သောကမြိုင်ခြံဝသို့ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။ခြံတွင်းမှအိမ်ပေါ် အမျိုးသမီးတဦးထွက်
လာပြီးတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ကောင်မလေးမှာမွန်ကရင်ကပြားမလေးဖြစ်ပြီးအသက်(၁၆)နှစ်ပင်ပြည်တတ်ပုံမရ
သေးလုံးလုံး တစ်တစ်ဖြင့်ချစ်စရာကောင်းလှသည်။အောင်တိုးကကားပေါ်မှနေ၍ ကောင်မလေးကို
လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

- ‘ခင်ပိုင်း အိမ်ကိုဘယ်သူလာသေးလဲ’
- ‘ဟို ရှမ်းဘောင်းဘီနဲ့ဆရာဒေဝဆိုတဲ့လူကြီးတယောက်လာသွားတယ် အကိုကြီး’
- ‘ဟေ ပြန်သွားပြီလား ဘာပြောသွားသေးလဲ’ အောင်တိုးသည်လွန်သွားစိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။
- ‘ဘာမှမပြောပါဘူး၊ အကိုကြီးကမှာထားတယ်ဆိုလို့လာတာတဲ့’
- ‘အော်’ ဟုဆိုကာအောင်တိုးသည်ကားကိုခြံထဲမောင်းဝင်လိုက်ပြီးဆင်ဝင်အောက်တွင်ရပ်လိုက်သည်။
နှင်းအိဖြူ၊အောင်တိုးဖက်သို့လှည့်၍
- ‘ဆရာဒေဝဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် ကိုအောင်တိုး’

‘အော် ဟိုတခါကျွန်တော့ပြောဘူးတဲ့မှော်ဆရာပါ။သူကရတနာတွေမြှုပ်ထားထားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီးရှာဖွေနိုင်စွမ်းရှိတဲ့သိုက်ဆရာတယောက်ဆိုလဲမမှားပါဘူး’

‘ဟင် ဒါဖြင့်အဲဒီဆရာဒေဝဆိုတဲ့လူကိုမြန်မြန်ခေါ်စမ်းပါရင်’
နှင်းအိဖြူ၏ရွမ်းလဲသောမျက်လုံးအစုံသည်လောဘ အရောင်တို့ဖြင့်တလက်လက်တောက်ပလာသည်။

ည
လမိုက်သည်။လေတိုက်သည်။တလောကလုံးကိုအမှောင်ထူကစိုးမိုးမင်းမူထားသည်။ညကကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်တိတ်ဆိတ်လျက်၊ပကတိငြိမ်သက်နေပါသည်။

သော်ကမြိုင်စံအိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင်နှင်းအိဖြူနှင့်ဆရာဒေဝတို့မှာတစ်ခုတည်းသောအကြံအစည်ကို၂ဦးထဲကြိတ်ပြီးအကောင်အထည်ဖော်နေကြသည်။ ယခင်ကသော်ကမြိုင်အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင်နှင်းအိဖြူအိပ်ပြီး၊ အိမ်ဖော်မကလေးခင်ပိုင်းကအောက်ထပ်တွင်အိပ်သည်။ နောက်ဖေးအစေခံတန်းလျားတွင်အောင်တိုးကတခန်း၊ဒရိုင်ဘာတုတ်ကြီးကတခန်း။ခုတော့ဆရာဒေဝရောက်လာသဖြင့်ဆရာဒေဝကိုအထူးဧည့်သည်အနေဖြင့်သော်ကမြိုင်၏ အောက်ထပ်တွင်တည်းခိုစေလေသည်။ တိတ်ဆိတ်လှသည်။ အမှောင်ညဝယ်ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူနှင့်တိုင်ပင်ထားသည်။အတိုင်းအပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ဖော်မကလေးခင်ပိုင်းမှာအိပ်ခန်းထဲတွင်အိပ်ပျော်နေပြီး။ဧည့်ခန်းထဲမတော့ဆရာဒေဝနှင့် နှင်းအိဖြူ၊ ၂ယောက်ထဲ၊နှင်းအိဖြူ၏အသွင်သဏ္ဍန်ကတစ်ခုတည်းရှိဖို့လျက်ရင်ဖိုနေဟန်ရှိသည်။ ရွှေရင်ဖိုဖိုအစုံမှာနိမ်ချိုမြင်ချိုဖိုလိုက်နေ၏။ပြီးတော့ပူးရွရွနှုတ်ခမ်းအစုံကတုန်တုန်ရီရီဖြင့်ခေါင်းငုံ့ကာမျက်လွှာချထားသဖြင့်တောက်ပသောမျက်လုံးအစုံကိုမျက်တောင်ကော့ကြီးများကပုံးကွယ်ထားသည်။နှင်းအိဖြူကဆံပင်ဖါးလျားချ လျက်ဆရာဒေဝဘေးတွင်ထိုင်နေသည်။

အခန်းမီးများပိတ်ထားပြီးဖယောင်းတိုင်အနီးငယ်သာထွန်းညှိထား၏။ဖယောင်းတိုင်မီးမှိန်မှိန် အောက်ဝယ်ကန်တော့ပွဲနှင့်သားစိမ်း၊ငါးစိမ်းများကိုစီရင်ထားသောခေါစာခွက်များကိုတွေ့ရသည်။ ဆရာဒေဝကဆေးဝါးမန္တယားကိုဂါထာမန္တန်တို့ဖြင့်မန်းမှုတ်နေ၏။

‘ဥုံ မျက်လုံးပြူးပြူးပါးစပ်ပြပြ၊လက်သဲကြွကြွ ဟဲ့ တစ္ဆေမ ယခုမကြာငါ့ထံလာ၊မကွာငါ့ကိုချဉ်းချဉ်းဆရာချဉ်း၊ ကပ်ဆရာကပ်၊ ဥုံ တဏှာပေမရွတိုင်းထ နှင့်ရဲ့ကာမယခုထ၊ထဆရာထ၊ကြွဆရာ ကြွ၊ ဥုံမစ္ဆာကောင်ကြီး လထစ်ကြီးလီးနဲ့နှင့်ကိုထိုး၊လိုးမှန်းကိုလည်းနှင်မသိ၊ဝင်လေထစ်ထစ်၊ ဧဟိ ဧဟိ လာလောလာလော’

တဥုံဥုံတဖွဖွဖြင့်အစိမ်းသရဲနာနာဘာဝများကိုခေါ်သံများကမကြားဝံ့၊မနာသာ၊ရုန်းရင်းညစ်ညမ်းလှသည်။ ဤမျှကြက်သီးပျန်းပျန်းထလောက်အောင်ကြောက်စရာကောင်းသောဂါထာများကြောင့် နှင်းအိဖြူသည်တုန်လှုပ်သွားကာဆရာဒေဝနားသို့ပိုမိုတိုးကပ်လာ၏။ထိုအခါမိန်းမလေးထံမှသင်းပုံ့ သောကိုယ်နဲ့ကလေးများကဆရာဒေဝအနားသို့တိုးဝင်လာသည်။နွေးထွေးနူးညံ့သောကိုယ်ငွေ့ကလေး၏အထိအတွေ့ကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လိင်တန်အချောင်းကြီးမှာရှမ်းဘောင်းဘီအောက်မှထောင်ထလာသည်။ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူကိုအသာငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဆရာ ဆရာရယ် ကျမကြောက်တယ်၊ အို အဟင် ဟင်’

‘အဟဲ ဟဲ မကြောက်ပါနဲ့၊ နှင်းအိဖြူ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိတဲ့မိစ္ဆာတွေကို ဆရာနိုင်ပါတယ်၊ သူတို့ကို ကျွေးမွေးပြီးရတနာ တွေရှိတဲ့ နေရာကိုပြခိုင်းမယ်လေ၊ ဒါမှနှင်းအိဖြူရဲ့ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်မှာပေါ့’

ရတနာတွေဟူသောစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှင်းအိဖြူမှာ ကြောက်ရွံ့သည် ကြားမှအားတက် လာပြန်သည်။

ဆရာဒေဝကတော့ ဘယ်လိုစီစဉ်နေသည်မသိ၊ နှင်းအိဖြူကို မက်လုံးပေးပြီး ၂ ယောက်ထဲစီစဉ်ရန် တိုင်ပင်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ အမှန်တော့ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံထွင်ခဲ့သည် ဆရာဒေဝ၊ နှင်းအိဖြူကို အပိုင်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ဆရာဒေဝသည် နှင်းအိဖြူကို တက်မက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ နှင်းအိဖြူ၏ အလှကလည်း မုဆိုးမ ဆိုပေမဲ့၊ ကလေးမမွေးဘူးသဖြင့် အပျိုရုံ့လောက်သည်၊ ယောက်ျားတကာတို့၏ တက်မက်ခြင်းကို ခံရသောနှင်း အိဖြူ၊ အလိုရမက်ကြီးသောနှင်းအိဖြူ။

‘ဒီနားကိုတိုးနှင်းအိဖြူ ဒါမှမကောင်းဆိုးဝါးတွေ လာရင် နှင်းအိဖြူနားမကပ်နိုင်မှာ ဆရာမှာ အစိမ်းတိုက်တန်ပြန်အင်း ရှိတယ်’

ဆရာဒေဝ၏ ပြောစကားကြောင့် နှင်းအိဖြူမှာ သူမ၏ ကြောက်စိတ်များကို ချိုးနှိမ်မြို့သိပ်ရင်းသူနား သို့ပိုမိုတိုးကပ်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဆရာဒေဝ၏ အမိန့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာရန် အ သင်ဖြစ်နေပုံရသည်။ ရရှိမည်ရတနာများ၏ တန်ဖိုးကနည်းလှသည်မှ မဟုတ်ပဲလေ။ ယခုတော့

ဆရာဒေဝအဖို့ စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲသည် ကိန်းဆိုက်ခြေတော့သည်။ သူသည် နှင်းအိဖြူကို မြင် ကထဲက နှင်းအိဖြူ၏ အလှကို တက်မက်မောမိသည်။ နှင်းအိဖြူ၏ အချစ်ကို ၎င်း၊ ကာမကို ၎င်း အပိုင်စီးရန် အကြံကြီး ကြံခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ခင်ပိုင်းမှာ အခန်းထဲတွင် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်လျက် ရှိသည်။ အပြင်ဖက်ညော်ခန်းထဲတွင် ဘာ တွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သိနိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုနည်းတူ အစေခံတန်းလျားတွင် အိပ်ကြရသော အောင်တိုးနှင့် တုတ်ကြီး တို့အဖို့လည်း အိမ်ကြီးပေါ်က အကြောင်းအရာများကို ကြားနိုင်၊ မြင်နိုင်စွမ်း မရှိနိုင်ချေ။

‘နှင်းအိဖြူ ဆရာ့ကို ယုံသလား ဟင်’

‘ယုံပါတယ် ဆရာရယ်’

‘ယုံရင် ဒီဆေးလေးကို သောက်လိုက်ပါလား’

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာဒေဝ၊ နှင်းအိဖြူနားသို့ တိုးကပ်ထိုင်ရင်း ပုခုံးသားလေးကို သိုင်းဖက်ကာ သူမ၏ ဖြူဝင်းသော လက်မောင်းသားအိအိလေးကို ခတ်တင်းတင်း ဖိညှစ်ကိုင်ပြီး ဆေးတိုက်လိုက်၏။ ပထမ တော့ နှင်းအိဖြူ ပုခုံးထဲရှိ ဆေးရည်များကို အသာနမ်းကြည့်ရင်း နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့သွား၏။

သို့ရာတွင် အသက်အောင်ပြီး ဆေးရည်ကို မော့ချ လိုက်လေတော့သည်။ မကြာခင် နှင်းအိဖြူ တကိုယ်လုံး ဖျိုးဖျိုး ဖြင်းဖြင်း ဖြစ်လို့ သွားသည်။ ကြက်သီးက တဖြန်းဖြန်း ထကာ ဖိန်းရိန်းသွားရ၏။ တဖြေးဖြေး သူမ၏ အကြောပေါင်းတစ်ထောင်စိမ်လောက် အောင်ရာဂပိုးများ ထကြွသောင်းကျန်းလာကြတော့သည်။

တကယ်တော့ ဆရာဒေဝတို့ လိုက်သော ဆေးမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဆိုက်ဆီတော့နစ်ခေါ် တဏှာကြွ ဆေးနှင့် ဝိစကီအရက်ပြင်းများ ရောစပ်ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့မှသာ အလိုကျခိုင်းစေသမျှကို နှင်းအိဖြူ မလွန်ဆန် နိုင်တော့ပဲ လိုက်နာပေလိမ့်မည်။ ဆရာဒေဝသည် ကျန်လူများကို အယုံသွင်းပထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး နှင်းအိဖြူ တယောက် တည်းကို ဤသို့ လုပ်ရန် အပြတ်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။ ရတနာတွေ ဝှက်ထားသော နေရာကို သေပြီး ခဲ့သူ၏ ဝိညာဉ်များ

ကို

ပြန်ခေါ်ပြီးအကြပ်ကိုင်ကာမေးမြန်းမည်ဟုအကြောင်းပြခဲ့သည်။အမှန်မှာသူသည်နှင်းအိဖြူ၏ကာမကိုအရယူရန်
၊တနည်းအားဖြင့်နှင်းအိဖြူကိုလိုးရန်အကြံဖြင့်ဤကဲ့သို့စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

‘နှင်းအိဖြူရဲ့ယောက်ျားဟာဘာဝခြားနေပြီးဖြစ်လို့နှင်းအိဖြူအပေါ် အရင်တုံးကလိုချစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ပြီး
တော့သူ့ဝှက်ထားတဲ့ရတနာတွေကိုလည်းပေးခြင်စိတ်မရှိတော့ဘူးလေ၊ဒီတော့သူနှင်းအိဖြူကိုပြန်ချစ်လာ
အောင်ပီယဆေးနဲ့လုပ်ရလိမ့်မယ်’

‘ပီယဆေးနဲ့လုပ်မှသူကပြန်ချစ်လာမှာလား ဆရာ’

‘ဟုတ်တယ်နှင်းအိဖြူ၊သူကနှင်းအိဖြူကိုချစ်မှရတနာတွေဝှက်ထားတဲ့နေရာကိုသိနိုင်မှာ’

‘ဒါဖြင့်ရင်လည်း လုပ်ပါဆရာရယ်’

တပြည်းပြည်းနှင်းသန်းခေါင်ယံသို့နီးကပ်လာပြီး၊သော်ကမြိုင်အပေါ် ထပ်တွင်မတော့ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိဖြူ
၂ယောက်ထဲ၊ဆရာဒေဝသည်ကန်တော့ပွဲကိုပင်မြှောက်လျက်နှုတ်မှလူနားမလည်သောဘာသာစကားများဖြင့်
တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ဤသို့မန်းမှုတ်သယောင်ပြုနေသော်လည်းသူ၏မျက်လုံးအစုံကမူနှင်းအိဖြူ၏
အလှကိုတချက်တချက်ခိုးကြည့်နေ၏။ သူခေါင်းထဲမှလည်းနှင်းအိဖြူကိုဘယ်လိုစတင်ရမည်ကို
အကြံထုတ်လျက်ရှိလေ၏။ပေါင်တချောင်းပေါ်တချောင်းထပ်ကာပုဆစ်ခူးတုတ်ပုံပုံကလေးထိုင်နေသော
နှင်းအိဖြူ၏သေးသိမ်သောခါးလေးအောက် ပိုင်းမှစွင့်ကား သောတင်ပါးကြီးများက တင်းတင်းရင်းရင်း
ရှိလှသည်။ ဖွံ့ထည်ဖြိုးအိသောရင်မွှာဆိုင်၂ခုကလည်းတင်း ကြပ်လှသောအတွင်းခံဘရာစီယာကြားမှ
လျှံထွက်မတတ်ရုန်းကန်နေသရောင်ရောင်၊ဤအရာများကို ကြည့်ရင်းဆရာ ဒေဝ၏စိတ်တွေ မူမမှန်
ဖြစ်လာရ၏။ဆရာဒေဝသည်ရမ္မက်မီးတောက်နေသောသူ၏စိတ်ကိုချိုးနှိမ်ရင်းအဖြေဆည်ကာ နှင်းအိဖြူ
ဖက်သို့လှည့်၍တံထွေးကိုဂလုကနဲမြို့ချလိုက်၏။

‘ဖေါင်းစီးလက်ဖွဲ့တို့၊ဖေါင်ကပ်အင်းတို့၊တိုက်လှောင်ကွမ်းသီးတို့၊ဆိုတာကြားဘူးသလားနှင်းအိဖြူ’
အောက်လမ်းအတတ်ဖြင့်စီရင်ထားသောအစွမ်းထက်သည်ပီယဆေးများအကြောင်းကိုနှင်းအိဖြူနားမလည်ပါ။
သို့ရာတွင်ဆရာဒေဝပြောသောအရာများအကြောင်းကိုတော့နှင်းအိဖြူကြားပူးနားဝရှိပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြားပူးပါတယ်ဆရာ’

‘အင်းဟုတ်ပြီ ဒါမျိုးတွေကိုစီရင်တဲ့အခါမှာမိန်းမနဲ့ယောက်ျားဖြစ်စေပေါ့ကွာ၊တယောက်နဲ့
တယောက်အရှက် အကြောက်ကင်းကင်းနဲ့ဆောင်ရွက်နိုင်မှအောင်မြင်နိုင်တယ်၊နှင်းအိဖြူ’

‘ရှင်’ နှင်းအိဖြူတယောက်စောစောကဆေးအရှိန်ကြောင့်ဖီလင်ဝင်လာပြီဖြစ်သော်လည်း
ဆရာဒေဝပြောသည်များကိုသဘောမပေါက်သေးချေ။

‘ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဆရာ’

‘အော် ဒီလိုပါ မနှင်းရဲ့ယောက်ျားဟာသာမန်အစိမ်းသရဲမဟုတ်ဖူးတကယ်တော့ကြီးဖြစ်နေတာ၊
ဒါကြောင့်နှင်းအိဖြူကိုပြန်ချစ်လာအောင်လုပ်ဖို့ကတော်ယုံတန်ယုံပီယဆေးနဲ့မရနိုင်ဘူး၊အင်မတန်အစွမ်းထက်
တဲ့ပီယဆေးနည်းတွေလိုတယ်လေ’

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏မျက်ဝန်းအစုံကိုစိုက်ကြည့်ရင်းစိတ်ထဲမှအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ငါပြောသလိုလုပ်ရမယ်နှင်းအိဖြူ၊ငါ့အမိန့်ကိုနာခံရမယ်’

သူသည်စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချသောနည်းပညာများကိုပါစွမ်းကုန်အသုံးချနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ဒီတော့ဘဝခြားနေတဲ့နှင်းအိဖြူရဲ့ခင်ပွန်းကိုနှင်းအိဖြူဘက်ပြန်လာအောင်ဆွဲရမယ်။ပြီးမှသူ့ကိုနိုင်အောင် အပိုင် ကိုင်ပြီးရတနာတွေရှိတဲ့နေရာကိုဖော်ပြခိုင်းရမယ်။သူ့ကိုဒီဆေးနည်းတွေနဲ့လုပ်နိုင်မှနိုင်မှာ လုပ်မယ်မဟုတ်လား ဟင်’

နှင်းအိဖြူကအတန်ငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။တကယ်တော့သူမသောက်ထားသောဆေးအရှိန်ကတဖြေးဖြေး တက်လာပြီဖြစ်ရကား၊ခေါင်းထဲတွင်မူးနေောက်ရီဝေလာသည်။တဏှာကြွဆေးတန်ခိုးကြောင့်လည်းစိတ်ထဲတွင် တမျိုးကြီး၊တစုံတရာကိုတောင်တနေသလိုလို၊နောက်ဆုံးတော့ဆရာဒေဝဆန္ဒကိုလိုက်လျောရန်သဘောတူ လိုက်ပါတော့သည်။

‘မထူးတော့ပါဘူးဆရာရယ် ဆရာရဲ့အစီအမံတွေကိုကြိုက်သလိုစီရင်ပါတော့၊ကျမဆရာ့စကားကို နာခံပါတော့ မယ်ရှင်’

နှင်းအိဖြူစကားကိုကြားရတော့ဆရာဒေဝအားတက်သွားသည်။ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူကိုလိုး ချင်ပေမဲ့အလို မတူလျှင်ပြုချင်လိုဟန်မတူ၊ ဒီတော့သူ့လိုလားချက်ကိုမပါပါအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆွဲဆောင်နေခြင်းပင်။

‘ကဲဒီလိုဆိုရင် ဆရာကိုယ်တိုင်နှင်းအိဖြူကိုလုပ်ပေးရမှာမို့ဆရာ့ကိုရှက်နေရင်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဖူး’
ဆရာဒေဝဒီလိုစကားခေါ်လိုက်တော့နှင်းအိဖြူတယောက်ရှက်သွေးဖြန်းဖြန်းကြွသွားမိသည်။
ဆရာဒေဝကလိုရင်းကိုဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဆရာရှင်းရှင်းပြောရရင် ဆရာပေးမဲ့လက်ဖွဲ့ကမနှင်းအိဖြူရဲ့ရင်သားပေါ်မှာ ဟောဒီငွေပြားကလေးကို တင်ရေပြီးလိမ်ယူရမှာ၊နောက်ပြီးတိုက်လှောင်ကွမ်းသီးကိုလည်း ဆရာကိုယ်တိုင်နှင်းအိဖြူရဲ့ ဟိုဟာထဲကိုထည့်ပေးရမှာဆိုတော့’

‘အို’

‘နှင်းအိဖြူ ဆရာ့ကိုရှက်နေသလား’

နှင်းအိဖြူမှာဆရာဒေဝ၏မျက်နှာကိုမကြည့်ရတော့၊ဒါပေမဲ့သူမရင်ထဲမှဖြစ်ပေါ်လာသောခံစားမှုနှင့်ပြင်းပြ သောဆန္ဒကြောင့်အရဲစွန့်ကာ၊ ‘ရှက်နေတော့ကောဘာထူးမှာလည်းဆရာရယ်’

ကြိုက်သွားပြီ၊ဆရာဒေဝရေရေလည်လည်ကြိုက်သွားပြီ၊သူမထံမှဒီစကားမျိုးထွက်လာအောင်မနည်းခေါ်ယူခဲ့ ရသည်ဘဲလေ၊ ‘အဲ ဒီတော့’ လုပ်ငန်းစရန်အဆင်သင့်ပြင်ရပေတော့မည်။

‘ကဲ ဒါဖြင့် မနှင်းအိဖြူရဲ့အဝတ်အစားတွေကိုအရင်ဆုံးချွတ်လိုက်ရအောင်၊ဆရာ့ကိုရှက်ရင် မျက်စေ့မှိတ် ပြီးအသာလေးပက်လက်လှန်အိပ်နေနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှင်’ နှင်းအိဖြူတယောက်ခုတော့ကြောက်စိတ်တွေဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ၊ ဆရာဒေဝ၏ အလိုအတိုင်းရှက်ရှက်နှင့်ပင်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ခင်းထားသောကော်ဇောကြီးပေါ်သို့လှဲအိပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့သူမ၏မျက်စေ့နှစ်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။သို့ပေမဲ့ရင်ထဲမှာတော့လှိုင်းတံပိုးထန်နေပြီ။နှလုံးသား ကတဒိတ်ဒိတ်ခုံနေသလို၊အသက်ရှူကလည်းမြန်လာပြီ။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏လုံတစ်နထွေး၍ပြေပြစ်လှသည်။ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်သို့လက်ကြီး၂ဖက်ဖြင့်အုပ်မိုး ကာအိပ်မွေ့ချသလိုနဖူးမှခြေရင်းအထိသပ်၍သပ်၍ချပေးသည်။ထွားသောရင်ကျင်သောခါးနှင့်ကားသောတင်တို့ ၏ အောက်ပိုင်းတွင်ဆင်နှာမောင်းသဏ္ဍန်သွယ်ဆင်းသွားသောပေါင်တံကြီးများမှာဆရာဒေဝ၏ ရာဂဆင်ရိုင်းကို မုန်ယို အောင်မြူခေါ်နေသကဲ့သို့၊စိတ်ချရလောက်သောအရိပ်အခြေများကိုတွေ့ရှိသည်နှင့်တပြိုင်နက်

ဆရာဒေဝသည်နှင့်အိဖြူ၏အပေါ် အင်္ကျီကြယ်သီးများကိုတလုံးခြင်းဖြူ တ်တော့၏။ ၎င်းနောက်အတွင်းခံ
ဘရာစီယာကို အသာအယာဆွဲချွတ်၏။ ဆရာဒေဝဇောချွေးတွေပြန်လာသည်။ ပေါင်ကြားမှလီးကြီးမှာလည်း
မာကြောတောင်တင်းလာလေသည်။ ပက်လက်ကလေးလှန်၍မျက်စေ့ပိတ်ထားရသော်လည်းနှင့်အိဖြူမှာ
ရင်ထဲတွင်ဖိုလိုက်လာရ၏။ သူမ၏ရွှေရင်မိုးမိုးအစုံကိုရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်ဖေ၊ ဖယောင်းလိုပျော့ပြောင်းသည်။ လက်ချောင်း
ကလေးများကကွယ်ဝှက်လိုက်မိသည်။

‘ဆရာ ဆရာရယ် ဟို ဟိုလေ ဖယောင်တိုင်မီးမှိတ်ပြီးလုပ်ရင်မရဘူးလား ဟင်’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲကွဲ့ မီးမှိတ်လိုက်ရင်၊ ဆေးစောင်၊ အင်းစောင်တွေကမမြင်နိုင်တော့ဘူးလေ’
တတ်လဲတတ်နိုင်သည်။ ဆရာဒေဝပါပေ။ သူမြင်ချင်တာကိုများဆေးစောင်၊ အင်းစောင်တွေကိုလှဲချသတဲ့။ တော်
တော် လည်သည်။ ဆရာလည်ကြီး။ ဒီတော့လဲနှင့်အိဖြူတယောက်ဘာမှမပြောသာတော့။ သူကဆရာပဲလေ၊
နားလည်မှာပေါ့။

‘လက်ကကွယ်မထားနဲ့လေ၊ ဘေးနှစ်ဖက်ကိုချထား၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ’

နှင့်အိဖြူသည်ရှက်သည်ကလည်းတကြောင်း၊ တခါဆရာဒေဝ၏လက်ဝါးကြီးနှစ်ဖက်ကသူမ၏နို့အုံပေါ်သို့
လာ ရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့်ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားမိသည်ကလည်းတကြောင်းမိုးမြန်မြန်ပြီးရင်လဲ
ပြီးပါစေတော့ဟုစိတ်ထဲမှရည်ရွယ်ပြီးသူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုဘေးသို့အသာချထားလိုက်သည်။ မကြာမှီနှင့်အိဖြူ
၏ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် ဝိုင်းမှာပလာကျင်းသွားတော့သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးမှိန်မှိန်အောက်တွင်ဖြူဖွေးဝင်းပလျက်
လက်တဆုပ်မကရီသော၊ တောင်ပူစာပမာနဲ့နှစ်လုံးမှာတုန်တုန်တုန်ဖြင့်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ
ဆရာဒေဝသည်တဏှာခိုးများလျှံတက်လာသည်။ မျက်လုံးများဖြင့်ဒါကိုပဲစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထောင်ထနေသော
ရှမ်းဘောင်းဘီအောက်မှလီးကြီးမှာလည်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့်ရုန်းကန်ရင်းပုတ်သင်ညိုခေါင်းလိုထောင်ထလာသည်
။ လင်ရဘူးသူဖြစ်သော်လည်းနှင့်အိဖြူ၏နို့နှစ်လုံးမှာပျော့အိတွဲကျနေခြင်းမရှိပါချေ။ အရွယ်ကလည်းငယ်သေး
သဖြင့်အပျိုလေးများနို့အုံလိုအထိရက်မကိုင်ရက်ဖြစ်လောက်အောင်ဝိုင်းစက်လှပနေသည်။ နီရဲသောနို့သီးခေါင်း
ကလေးနှစ်ခုမှာအသားထဲမြုပ်ဝင်နေသည်။ အကြောလေး များမှာစိမ်းလဲ၍ဖြူဝင်းသောနို့အုံအိအိကြီးများ
ပေါ်တွင် ကျောက်စက်ပမာယှက်ဖြာနေ၏။ ဆရာဒေဝကထိုနို့အုံလှလှလေးနှစ်ဖက်ကို ဆေးလူးပေးသည်
ဆိုကာရေရေလည်လည်ပွတ်သပ်ပေးနေတော့သည်။

‘အဟင်၊ ဟင်းဟင်း ဆရာ ဆရာရယ် အို အဟင်’

အောက်မှနေ၍ဆရာဒေဝလုပ်သမျှကိုငြိမ်ခံနေရရှာသောနှင့်အိဖြူကလေးခရာတအင်အင်ဖြင့်ကော့လိန်လန်ပြန်
လာသည်။ သူမ၏နို့နှစ်လုံးကိုပယ်ပယ်နယ်နယ်ကိုင်တွယ်ခြင်းခံနေရသဖြင့်လည်းစိတ်ထဲတွင်မရိုးမရွှေဖြင့်ဘာလို
လိုတမျိုး ကြီးဖြစ်လိုလာရ၏။ လင်ယောက်ျားဖြင့်ကင်းကွာနေခဲ့ရသည်မှာကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ယခုလို
တခြားသော ယောက်ျားသားတဦး၏ကိုင်တွယ်ခြင်းကိုနဖူးတွေဒူးတွေခံလိုက်ရလေရာသူမ၏ စောက်ပတ်
အတွင်းမှရွှေစိမ့်ဖြင့်ကလိကလိဖြစ်လာသည်။ လုံးတစ်တင်းရင်းသောပေါင်နှစ်ချောင်းကိုကားလိုက်စုလိုက်လုပ်နေ
မိရာထမိကလေးမှာပေါင်ခ လယ်သို့တိုင်လန်တက်လာသဖြင့်ဖြူဖွေးသောပေါင်တံနှင့် ခြေသလုံးသားကစ်ကစ်
ကလေးများက အတိုင်းသားပေါ် လွင်နေပြန်သည်။ ထမိမှာခါးလည်တွင်ပြေလျော့နေသော်လည်း ဆီးခုံနှင့်
ဝမ်းပိုက်သားလေးကိုဖုံးကွယ်ထားနိုင်သေးသည်။

‘မပြီးသေးဘူးလားဆရာရယ်၊ ဘယ်လိုများလုပ်နေတာလဲ၊ ဆရာရယ်၊ သူများမနေတတ်တော့ဘူးကွယ်’

နဂ္ဂဖိုးစိုနေသည်။နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှမပွင့်.တပွင့်.စကားသံကလေးတွေထွက်ပေါ်လာ၏။ငုံ၍နမ်းလိုက်ချင်စရာ
ကောင်းလှသောနှင်းအိဖြူ၏မျက်နှာလှလှကလေးကိုတစ်စိစိ.ကြည်.ရင်းဆရာဒေဝသည်တံထွေးကိုသာ
တွင်တွင်မြို့ချနေရသည်။သူ၏စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားရတာရင်မောလှပါဘိ။

‘ငြိမ်ငြိမ်ကလေးခံနေနော် နှင်းအိဖြူ ဆရာအင်းရေးတော့မယ်’
ပြောပြောဆိုဆိုဆရာဒေဝသည်လက်ထဲရှိငွေပြားကလေးကိုနှင်းအိဖြူ၏ဘယ်ဘက်နဲ့အံ့မို့မို့ကလေးပေါ်သို့တင်၍
ညာလက်ဖြင့်အင်းရေးတော့သည်။နှင်းအိဖြူမှာရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသည်။သူ့လက်ကြီးတွေကလည်းသူများ
နဲ့ပေါ် မှာပိုင်းစိုးပိုင်နင်းနဲ့.တခါတခါသူ့လက်ချောင်းတွေကနို့သီးခေါင်းကလေးကိုလာထိသည်။ နှင်းအိဖြူ၏
နို့ကြီးကလှုပ်နေသဖြင့်.ငြိမ်နေရန်လက်ချောင်းကလေးများဖြင့်.နို့သီးခေါင်းကိုညှပ်ဆွဲ၍လက်တဘက်ဖြင့်ထိန်း
ကိုင်ထားပြီးကျန်လက်တဘက်ဖြင့်အင်းရေးနေသည်။ဒီတော့လည်းအသာထဲမြုပ်ဝင်နေသည်.ပတ္တမြားခဲလေး
တွေကဆူကြွ၍ထောင်ထလာရသည်။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်နှင်းအိဖြူတယောက်မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာကြိတ်မှိတ်သီးခံ
နေရာသည်။

‘ဒီလက်ဖွဲ့ကပေါင်ကပ်လက်ဖွဲ့ခေါ်တယ်နှင်းအိဖြူရဲ့၊သူ့ကိုလိပ်ယူတဲ့အခါမှာဆရာလျှာနဲ့လိပ်ယူရမှာဖြစ်တယ်၊
နောက်ပြီးဆရာပါးစပ်ထဲကဒီလက်ဖွဲ့ကိုအနှင်းကလဲပါးစပ်ပဲပြန်ယူရမှာ’
လက်ဖွဲ့ထိုးနေရင်းကဆရာဒေဝတယောက်ပေါင်ကပ်အင်းအကြောင်းလုပ်နည်းကိုင်နည်းများကိုရှင်းပြနေ၏။

နှင်းအိဖြူသည်ခံသာခံနေရသော်လည်းဒီအလုပ်ကိုလုပ်မိတာမှားနေပြီလားဟုစိတ်ထဲတွင်ဝေခွဲမရ
ဖြစ်နေရသည်။ ‘အို ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးပါဘူးလေ။ငါ့အကျိုးအတွက်မဟုတ်လား၊ဆရာကလည်းသူ့
နည်းသူ့ဟန်နဲ့လုပ်ရတာနေမှာပေါ့’ ဟုတွေးရင်းသူ့မ၏စိတ်ဝယ်ဖြေသိမ်ရင်းငြိမ်ခံနေမိသည်။

တခါတရံဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏နို့အံ့အိအိလေးကိုမဆီမဆိုင်လက်ဝါးကြီးဖြင့်အုပ်ကိုင်ဖြစ်
ညှစ်ကြည်သည်။ ခတ်ဖွဖွကလေးဆုပ်နယ်ပေးသည်။ ထိုအခါနှင်းအိဖြူမှာအနည်းငယ်တွန့်သွားသည်။
ဆရာဒေဝကထောင်ထနေသောနို့သီးခေါင်းကလေးများကိုလက်မဖြင့်ဖိ၍လှိမ်ချေကြည်ရာအောက်မှနှင်းအိဖြူ
မှာရင်ပတ်ကလေးကော့ပျံ့လားပြီးအသက်ရှုမမှန်ဘဲတအင်းအင်းဖြစ်သွားသည်။ အင်းရေးပြီးသောအခါတွင်
မတော့ ဆရာဒေဝကသူမ၏နို့ပေါ်ရှိပါးလွှာသောငွေပြားကလေးကိုငုံခဲ၍လျှာဖြင့်အသာလိပ်ယူသည်။ ထိုအခါ
နို့စို့သလိုဖြစ်သွားရတော့သည်။သူ၏လျှာကြီးက နှင်းအိဖြူ၏နို့သီးခေါင်းချွန်ချွန်ကလေးကိုစုပ်၍ ယက်ပေး
သလိုဖြစ်နေရတော့သည်။အင်းချုပ်ကလဲတော်တော်နှင့်လိပ်မရချေ။သူ၏
အာခေါင်ကြီးဖြင့်နို့အံ့တခုလုံးလိုလိုကိုငုံလိုက်သောအခါနို့သီးခေါင်းကလေးပါသူ့ခံတွင်းထဲရောက်
သွား၏။လျှာကြမ်းကြမ်းကလဲနို့သီးနုကိုပွတ်တိုက်ပြန်သဖြင့်နှင်းအိဖြူရင်ထဲဝယ်ယားကျိကျိဖြင့်။ဆရာဒေဝ၏
လက်တဘက်ကနှင်းအိဖြူ၏ကျန်လွတ်နေသောနို့တလုံးပေါ်သို့အုပ်မိုးကိုင်တွယ်ထားရင်းနို့သီးခေါင်းကလေး
ကိုလက်ညှိုးလက်မဖြင့်ညှပ်ဆွဲကာကလိ၍ပွတ်ချေပေးနေ၏။ ဆရာဒေဝသည် အချိန်အတော်ကြာမျှ
နှင်းအိဖြူ၏နို့ကိုငုံစို့နေသည်။ပြတ်ကနဲ ကျွတ်ကနဲ နို့စို့သည်။အသံများက သော်ကမြိုင်ဇေ့ခနဲတွင်းဝယ်
မတိုးမကျယ်ပျံ့လွင့်လျက်။

‘အဟင်. ဆရာရယ် လက်ဖွဲ့ကလည်းလိပ်လို့မပြီးသေးဘူးလား ဆရာရယ်၊ အနှင်းရင်ထဲမှာ
ယားကျိကျိကြီးအခံရခက်လို့ပါ။ မြန်မြန်လုပ်ပါနော်’

ဆရာဒေဝကဘာမပြန်မပြောနိုင်အားပါ။ နှင်းအိဖြူ၏နို့ကိုသာသံကြီးမဲကြီးအငန်းမရဖို့နေ၏။ အောက်မှ ခံနေရသော နှင်းအိဖြူမှာရင်ပတ်ကလေးများကော့ကော့ကာဖြင့် ဆရာဒေဝ၏ခေါင်းကိုကိုင်ကာဆံပင် များကိုပွတ်သပ်ပေးရင်း။

‘အို တော်ပါတော့ဆရာရယ် သူများတမျိုးကြီးဖြစ်လာပြီး’

ကောင်မလေးမဲတောင်းပန်မှဆရာဒေဝသည်သူ့ပါးစပ်ကြီးကိုပြုတ်ကနဲ ခွာလိုက်ပြီးလက်ဖွဲ့ကလေးကို ခံတွင်း၌ငုံလိုက်လျက်သူမ၏မျက်နှာကြိုကိုနှင်းအိဖြူ၏နို့ပေါ်မှအသာကြွ၍ခွာလိုက်၏။ ဒါတောင် သူ့မှတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေကနှင်းအိဖြူရင်သားနုနုတွေကိုပွတ်တိုက်ကြည်စယ်သွားသေးသည်။

‘အင်း အဟင်း ယားလိုက်တာကွယ် ပြီးပြီလားဆရာ’

‘ပြီးပါပြီအိဖြူရယ် ကဲထပြီးဆရာပါးစပ်ထဲကလက်ဖွဲ့ကိုအနှင်းပါစပ်နဲ့တေ့ပြီးယူပေတော့’

‘ရှင်’

‘ဆရာပြောတာနားလည်ပါတယ်နော်’

‘အော် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ’

နှင်းအိဖြူမည်းမိတော့၊ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှရာဂဗိုးများမှာဆရာဒေဝ၏ဆွပေးထားသဖြင့် ရွှေနေပြီမဟုတ်လား။ နှူးနှပ်ရာတွင်ကြွမ်းကျင်လှသောဆရာဒေဝကနှင်းအိဖြူ၏ကာမလုပ်များကိုတခုခြင်း၊ တခုခြင်း ဖြုတ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့စော စောကသောက်ထားသောဆေးအရှိန်ကလည်း အမြင်ဆုံးဒီဂရီသို့တက်လာပြီ၊ ဒီလိုမှောင်မိုက်တဲ့ ညမျိုးမှာနူးညံ့တဲ့မိန်းမသားနဲ့သန်မာတဲ့ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်ထဲ၊ နေရာကလည်းတိတ်ဆိတ်လှသည်။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏စွင့်ကားတင်းအိသောတင်သားကြီးများကိုလည်းပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ပေး၏။ တခါတ ခါသူ့လက်ချောင်းများကသူမ၏ပင်အကွဲကြောင်းကြားထဲသို့ထမီပေါ်မှနှိုက်၍ပွတ်ဆွဲသည်။ ကာပွတ်ဆွဲပေးနေပြန် သဖြင့် လက်ချောင်းကလေးများကပင်ကြားမှတဆင့် ပေါင်ရင်းခွဆုံရှိမို့ပေါင်းသောစောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းဝသို့ တိုင်တချက်တချက်ရောက်ရှိလာသည်။ ဒီတော့လည်းနှင်းအိဖြူတယောက်တွန့်ကနဲ၊ တွန့်ကနဲထွန်ထွန်လူးနေရ တာပေါ့ကွယ်။ ဆရာဒေဝသည်နုထွေးလှပသည်မှဆိုးမလေးနှင်းအိဖြူကိုအားရပါးရဖက်ကာဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေအောင်ကိုင်တွယ် ရင်း၊ တဝကြီးနမ်းစုပ် ပြီးနောက်ပါးစပ်ခြင်းတေ့ထားရာမှ၊ ‘ပြုတ် ကျွတ်’ ဆိုပြီးအသံမြည်အောင်ခွာလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်မတော့သူ့ပါးစပ်ထဲမှလက်ဖွဲ့ကလေးမှာနှင်းအိဖြူပါးစပ်ထဲ သို့ ရောက်သွားချေတော့သည်။ ရောက်ရမှာပေါ့နမ်းလို့ဝမှ၊ နှုတ်ခမ်းခြင်းတေ့စုတ်လို့အားရမှ၊ သူ့ပါးစောင်တွင် ကပ်ငှက် ထားသောလက်ဖွဲ့ကလေးကိုသူ့ကိုယ်တိုင်လျှာကြီးဖြင့် ကောင်မလေးပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ ထည့်ပေးလိုက်တော့သည်။

ထိုနောက်မျက်နှာချင်းခွာလိုက်ပြန်ကာမိန်းမလှလေး၏ပါးပြင်မို့မို့ကိုတချက်မျှမွှေးကြူလိုက်လေသည်ခုတော့ ကျောချမှခါးပြမှန်းသိရပြီ၊ သူမကိုဆရာဒေဝကဘာသဘောနှင့်ဘာတွေလုပ်နေသည်ကိုနားလည်ခဲ့ရပြီ၊ ကြည့်လေ ခုထိသူ့လက် ကြီးတွေကသူများကိုဖက်ထားတုန်းဘဲ၊ နောက်ပြီးသူ့ဘောင်းဘီအောက်ပေါင်ခြံထဲက အချောင်းကြီးကလည်းထောင်မတ်နေလိုက်တာ၊ နဲ့တာကြီးမဟုတ်ဖူး၊ သူမ၏ယောက်ျားဦးကောင်းကံထက် တောင်ကြီးလိမ်အုံးမယ်ထင်ရဲ့၊ အဲဒါကြီးကလည်းသူများရဲ့ဖင်နဲ့ပေါင် ကြားတွေကိုလာ လာထောက် နေလိုက်တာ၊ အို အသဲယားစရာကြီးပါပဲလေ။ နှင်းအိဖြူတယောက် အသဲထဲမှအေးကနဲ အေးကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

‘အို လွတ်ပါအုံးဆရာ သူများအသက်ရှုကြပ်လှပြီ ဆရာလက်ကြီးတွေကလဲနဲ့လောက်လျော့
ပါအုံးလားကွယ်’

နှင်းအိဖြူကအမူပိုပိုဖြူချိုချိုဖြင့်ညှဲချဲ့လေးပြောလိုက်သည်။သူမကိုယ်တိုင်ကလည်းဆရာဒေဝရင်ခွင်ထဲတွင်
မို့လို့ နေမိပါကကော ။ဆရာဒေဝကသူမ၏ဖြူပွေးကျောရှင်းသောလည်တိုင်နုနုကလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေး
ထူလပြစ်ပါးစပ်ကြီးဖြင့်တအားနမ်းစုတ်လိုက်ရာ၊သွေးချေညွှားအောင်ပင်အရာထင်ကျန်ခဲ့လေသည်။

‘မပြီးသေးဘူးအနှင်းရဲ့ နောက်တမျိုးလုပ်ဖို့ကျန်သေးတယ်’

‘ဘာများလဲ ဆရာရယ်’

‘တိုက်လှောင်ကွမ်းသီးလေ၊ အဲဒါက အနှင်းရဲ့ဟိုဟာထဲကိုဆရာကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးရမှာ’

အဲလုပ်ပြန်ပြီတမျိုး သူပြုသမျှနုရတော့မဲ့နှင်းအိဖြူကလေးဖြစ်နေပါပြီကော။

‘အို ဆရာကလဲကွယ် သူများမလုပ်ရဲဘူး ရှက်တယ်’

‘မရှက်ပါနဲ့တော့ အနှင်းလေးရယ်

အနှင်းရဲ့တကိုယ်လုံးဆရာကိုယ်တိုင်ကိုင်တွယ်ယူနေပြီးပဲဟာဆရာ့ကိုအနှင်းရဲ့လင်ယောက်ျားလိုသဘောထား
လိုက်စမ်းပါကွယ်’

နှင်းအိဖြူသက်ပျင်းကလေးကကိုမသိမသာချမိသည်။မတတ်နိုင်တော့အစကထဲကမနိုင်သည်။ဇာတ်ကိုကဲ့မိပြီ
ဘဲလေ။ဒီတော့ဆက်ပြီးစခန်းသွားရုံသာရှိတော့တာပေါ့။နောက်ပြီးသူမကိုယ်တိုင်ကလည်းဖိလင်တွေလာနေပြီ။
ထို့ကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့်ပင်ဆရာဒေဝရင်ခွင်ထဲမျက်နှာကလေးဝှက်ကာအသာပြန်၍တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။

လာပေပြီဆရာဒေဝ၏လက်ကြီးကနှင်းအိဖြူ၏ပေါင်ကြားထဲသို့ထမီအပေါ်မှအုပ်ကိုင်ထားသည်။သူမ၏
ပေါင်ခြံအတွင်းသားကလေးကိုအသာထိုးနှိုက်၍ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ပေး၏။ဆရာဒေဝသည်အားနေသော
လက်ချောင်းကလေး များဖြင့်နှင်းအိဖြူ၏မိုးဖေါင်းသောစောက်ပတ်ခုံးခုံးကလေးကိုကလိနေ၏။ စောက်ပတ်
နှုတ်ခမ်းဝတွင် အရေကြည်က များစိုရွဲချွဲကျနေကြောင်းစမ်းသပ်တွေ့ရှိရသည်။ ကျန်လက်တဖက်ကမူ
နှင်းအိဖြူ၏ပေါင်ရင်းခလယ်သို့တိုင်လန်တက နေသာထမီအောက်နားစကိုတဖြည်းဖြည်းအပေါ်သို့မ၍
လှန်တင်လိုက်သည်။ထမီစကလေးကအပေါ်သို့တရွေ့ရွေ့ တက်လာ၍နှင်းအိဖြူ၏အပွေးသားအဝင်းသားဖြင့်
ပေါင်တံပွေးပွေးကြီးများကတဖြေးဖြေးပေါ်၍လာသည်။အတန် ကြာလျှင်သူမ၏ပေါင်ရင်းခွဆုံကြား
ဆီးစပ်အောက်မှ မိုးဖေါင်း၍အက်ကြောင်းကလေးထင်နေသောဖါးဂုံညင်း သဏ္ဍန်စောက်ပတ်ကလေးကို
ပယောင်းတိုင်မီးရောင်အောင်ဝယ်အကွင်းလိုက်တွေ့မြင်ရတော့သည်။

နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်မှာခုံးမိုးဖေါင်းကြွလျက်ရှိပြီးအမွှေးနုစိမ်းကလေးများယှက်သန်းလို့နေသည်။အလယ်အ
ကွဲကြောင်းကလေးမှာမဟတဟဖြင့်စောက်စေ့ကလေးမှာ အလယ်အကွဲကြောင်းအတွင်း ငုတ်လျှိုး၍
နေသည်။ ထိုအရာကိုမြင်ရဘောဆရာဒေဝလီးကြီးမှာပိုမို၍ထောင်ကြွလာရပြီး။ မတောင်သထက်
မာတောင်လာရာနှင်းအိဖြူ၏တင်ပါးကြီးကိုခွ၍ထိုင်ထားသဖြင့်သူမ၏ဖင်ကြီးကိုလာ၍ထိုမိနေသည်။နှင်းအိဖြူက
ဆရာဒေဝကိုပြန်၍ဖက်ထားလိုက်သည်။နှင်းအိဖြူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်ထမီကလေးတထည်သာခါးလည်တွင်
ရောက်ရှိနေပြီး၊အပေါ်ပိုင်းရော၊အောက်ပိုင်းပါကိုယ်လုံးတီးဗလာကျင်းနေတော့သည်။လှပပွံ့ဖြိုးသောခန္ဓာကိုယ်
လေးမှာမီးမှိန်မှိန်တွင်ဝင်ပလျက်။ဆရာဒေဝကတဆင့် တက်၍နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ကလေးကို
လက်ဝါးကြီးဖြင့်အုပ်ကိုင်၍ အသားချင်းထိကာပွတ်ပေးနေပြန်သည်။ နှင်းအိဖြူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ
တလူးလူးတလွန်လွန်ဖြင့် မသိမသာလှုပ်ရှားလာသည်။ ဆရာဒေဝကသူ၏လက်ချောင်းများကို နှင်းအိဖြူ၏

စောက်ပတ်အကွဲဝဲတွင်းသို့နှိုက်၍မွှေးနှောက်ကြည်ရာတွင်စောက်ရည်ကြည်များရွဲအိုင်စိုစွတ်လျက်ရှိကြောင်းသိလိုက်ရ၏။ တဖန်လက်ညှိုးဖြင့် စောက်စေ့ကလေးကိုဖိပွတ်ကြည်ရာ၊ စောက်စေ့ကလေးမှာတစ်တစ်မာလာလေသည်။ နှင်းအိဖြူသည်သူမ၏ပေါင်တံကြီးများကိုဘေးနှစ်ဖက်သို့ အလိုအလျောက်ကားပေးမိလျက် သားဖြစ်သွားပြီးဖင်ကြီးကိုပါကြမ်းပြင်နှင့်လွတ်အောင်ကြွလျက်မြှောက်ပေးမိလိုက်သည်။

ဤတွင်မနေနိုင်တော့သောဆရာဒေဝသည် အကြံရလာပြီး၊ ရှမ်းဘောင်းဘီကြီးကိုချွတ်ချလိုက်ပေတော့သည်။ ထိုအခါဆရာဒေဝ၏ပေါင်ကြားမှငေါက်တောက်ကြီးထောင်မတ်နေသောလီးကြီးကနှင်းအိဖြူ၏မျက်နှာနားတွင် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်။ လီးကြီးကကြီးမားလိုက်သည်မှာအလျားတထွာခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။ လုံးပတ်ကလည်း လက်ကောက်ဝတ်ခန့်တုတ်ခိုင်ပြီး၊ ထိပ်ဖျားကအော်လန်ဒ်ပဲလီးတံဒစ်ကြီးမှာငါးရံခေါင်းကြီးအလားပြုလန်ပွင့် အာလျက်တင်းပြောင်နီရဲ နေ၏။ နှင်းအိဖြူကလီးကြီးကိုမြင်တော့လန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ကြောက်လာသည်။ ဆရာဒေဝကမတ်တတ်၊ နှင်းအိဖြူကထိုင်လျက်နှစ်ယောက်စလုံးအဝတ်အစားတွေကအပြည့်အစုံမရှိကြတော့။ ဆရာဒေဝပေါင်တန်နှင့်ခြေသလုံးများတွင်အမွှေးကြမ်းကြမ်းမဲမဲများကကောက်ကွေးစွာထူပိန်းလျက်၊ ထောင်နေသောလီးကြီး၏ အရင်းဆီးစပ်တွင်လည်းအမွှေးများကကောက်ကွေးထူပိန်းစွားတောထနေသည်။

ဆရာဒေဝသည်သူ၏ဒုံးပျံကြီးအလားကြီးမားလှသောလိင်ချောင်းကြီးကိုနှင်းအိဖြူ၏မျက်နှာနားသို့ထိုးကပ်လိုက်ပြီး၊ ‘အနှင်းပါးစပ်ထဲကလက်ဖွဲ့ကလေးကိုဆရာလီးကြီး ပေါ်ငုံပြီးတင်ပေးရလိမ့်မယ်၊ လုပ်နိုင်ပါမလားဟင်’

‘ရှင် ဖြစ် ဖြစ်ပါမလားဆရာရယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ်အနှင်းရဲ့’

ဆရာကလဲတိုက်လှောင်ကွမ်းသီးကိုအနှင်းရဲ့စောက်ပုတ်ထဲကိုဆရာပါးစပ်နဲ့ငုံပြီးထည့်ပေးရမှာပါ’

‘ရှင်’

နှင်းအိဖြူနားမလည်တော့ပါ။ ဆရာဒေဝလီးကြီးကသူမ၏မျက်နှာရှေ့တွင်ကြောက်စရာကြောင်းလောက် အောင်ပြုပြင်နေတော့၏။ ဆရာဒေဝကဒူးထောက်ပြီးသူမလီးကြီးကိုနှင်းအိဖြူ၏မျက်နှာနားသို့ပိုမိုကပ်ပေး၏။

‘ဆရာလီးကြီးကိုကိုင်ထားစမ်းပါအနှင်းရယ် တယမ်းမယ်နဲ့မငြိမ်ဘူးဖြစ်နေတယ်’

နှင်းအိဖြူသည်ဆရာဒေဝ၏ကြီးမားထွားကြိုင်းလှသောလီးတန်အချောင်းကြီးကိုသူမ၏ပေါ်ဖယောင်းသဖွယ် ပျော့ပြောင်းလှလက်ချောင်းကလေးများနှင့်အသာမရဲတရဲဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လက်ဖဝါးနုကလေး၏အတွေ့ထိကြောင့်လီးကြီးမှာဆတ်ကနဲ၊ ဆတ်ကနဲခုန်လာသည်။ သူမ၏စောက်ပုတ်ထဲမှလည်းယားကျိကျိဖြစ်လို့လာသည်။ ဒါကြီးနဲ့သူမဟာလေးထဲသို့ထိုးသွင်းအလိုးခံကြည့်ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဒီလိုလုပ်ရအောင်လားအနှင်း အနှင်းလဲဆရာလီးကိုငုံလို့ရအောင်၊ ဆရာကလည်းဟောဒီကွမ်းသီးကို အနှင်းရဲ့စောက်ပတ်ထဲကိုပါးစပ်နဲ့သွင်းပေးလို့ရအောင်အသာလှဲအိပ်လိုက်၊ ဆရာပြမယ်’ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဆရာမပြင်ပိပုတ်တောင်နည်းမကျဆိုပဲလေ၊ နှင်းအိဖြူအဖို့သူမယောက်ျားနဲ့သာ ဆက်ဆံခဲ့ဘူးသည်။ ဒါမျိုးကတခါမှမလုပ်ခဲ့ဘူးသောအတွေ့အကြုံသစ်။ နှင်းအိဖြူစမ်းသပ်ကြည့်ချင်မိသည်။ ဆရာဒေဝ၏အလိုးကိုလည်းခံကြည့်ရန်တောင်းတမိလေသည်။ ဒီတော့ဘာမျှပြန်မပြောဘဲအသာပက်လက်စောင်းစောင်းကလေးလှဲအိပ်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာဒေဝကနှင်းအိဖြူမျက်နှာကိုခွဲလျက်သူမနှင့် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် အနေအထားမျိုးဖြစ်အောင်မှောက်၍လှဲလိုက်သည်။ သူမမျက်နှာကြီးကနှင်းအိဖြူ၏ပေါင်နှစ်လုံးကြားစောက်ပုတ်

ကလေးရှိသည်။နေရာကိုတဲ.တဲ.ကြီး၊နှင်းအိဖြူကဆရာဒေဝ၏ခေါင်းကိုခွလျှက်သား၊နှင်းအိဖြူကချက်ချင်းပေါင်
ကားပေးလိုက်မိ၏။

‘ကန်တော့.နေန ဆရာ အနှင်းငရဲကြီးမှာစို့.လို.’
‘ရပါတယ်’

နေသားအကျဖြစ်သွားသောအခါဆရာဒေဝက ‘ကဲ အနှင်း
ဆရာ.လီးကိုဝံ့ပေတော့.လက်ဖွဲ့.ကိုထွေးမထုတ်ရဘူး.နေန ဆရာအချက်ပေးလိုက်မှာ.ဆရာ.လီးပေါ်တင်ပေးရမယ်
သိလား.’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ. ဆရာ’

လုပ်ငန်းစကြပြီ.ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏တင်းအိဖြူပွေးနေသောပေါင်တန်နှစ်ချောင်းကိုဆွဲ၍ဖြထားလိုက်
ပြီးပင် ပြုပြုအိအိကြီးနှစ်လုံးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲကာဖြထားလိုက်၏။ ပြီးတော့.ခပ်ပြုပြုကလေး
ထွက်ပေါ်လာသည်. စောက်ပတ်ကလေးကိုသူ့ပါးစပ်ကြီးဖြင့်.တေ.ကာဝံ့စုပ်လိုက်သည်။ နှင်းအိဖြူကော့.သွား၏။
စောက်ပတ်အဝတွင်စိုရွဲနေအောင်တစ်မိ.စိမ့်.ယိုစီးနေသောစောက်ရည်ကြည်များကဆရာဒေဝ၏ပါးစပ်ထဲသို့.ဝင်
ကုန်ပြီ။ဆရာဒေဝသည်ဒါကိုအထူးအရသာတွေ့.သည်ထင်သည်။ငံကျိကျိအရည်များကိုမရွံ့မရှာမြို့.ချလိုက်ပြီးနှင်း
အိဖြူ၏စောက်စေ့.ကလေးကိုလျှာကြီးဖြင့်.ကုန်းပြီးလျှက်နေလေတော့.သည်။

‘ပြတ် ပြတ် ပြတ် ပလပ်’

နှင်းအိဖြူမှာလည်းစောက်ပတ်ကိုဆရာဒေဝကယက်စုပ်ပေးခြင်းခံနေရသဖြင့်.တမျိုးကောင်းသောအရသာ
တွေ့.သွားကာ.သူမ၏ဖင်ကြီးကိုဖြကာမြှောက်ကြွ၍ကော့.ကော့.လာပြီးခံနေမိသည်။ပြီးတော့.လည်းသူမကိုင်ထား
သည်.ဆရာ ဒေဝ၏လီးဒစ်ထိပ်ခေါင်းကြီးကိုနှုတ်ခမ်းသားနှစ်လွှာဖြင့်.အသာဝံ့၍တပြုတ်ပြုတ်လုပ်နေပြန်သည်။
ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ကိုယက်နေရာမှသူမ၏စောက်ပတ်အမြောင်းကွဲထဲသို့.အတော်နက်သည်.
တိုင်အောင်လျှာကြီးကို ထိုးသွင်း၍မွှေနှောနေ၏။

နှင်းအိဖြူ၏ရင်ထဲမှာကျလိကျလိဖြစ်သွား၏။သူမ၏ပါးစပ်ထဲတွင်မဆန့်.မပြင်ထားသောဆ ရာဒေဝ၏
လီးချောင်းကြီးကို အာခေါင်ထဲသို့.ရောက်အောင်တအားပင်စုပ်ယူမိသည်။သူမ၏ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကိုလည်း
ကြမ်းပြင်နှင့်.လွတ်ပြီးကြွသွားအောင်ဖြကားကော့.မြှောက်ပေးနေမိသည်။

လီးစုပ်နေသောနှင်းအိဖြူ၏နွေးစွတ်သောအာငွေ့.ကလေးကြောင့်.ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးမှာမာကြောသထက်မာ
ကြောလာပြီးပါးစပ်ထဲတွင်မဆန့်.တော့.ချေ။ဆရာဒေဝကသူ၏လီးကြီးကိုနှင်းအိဖြူ၏ပါးစပ်တွင်းသို့.ပိုမိုဝင်အောင်
ကော့.၍ထိုးသွင်းလိုက်၏။နှင်းအိဖြူ၏အောက်ပိုင်းရှိပူနွေးသောစောက်ပုတ်ကလေးကိုလည်းအားရပါးရလျှက်နေ
၏။လျှာကြီးဖြင့်.အကွဲကြောင်းတလျှောက်ပွတ်ဆွဲကာ.စောက်စေ့.ချွန်ချွန်ကလေးကိုဖိ၍ကလိပြန်သည်။နှင်းအိဖြူ
သည်တွန့်.တွန့်.သွားရပြီး.ဆရာဒေဝ၏လီးကိုအားရပါးရစုပ်နေသည်။လူကြီးကသူမ၏နှာဝတွင်တယမ်းယမ်း
တခါခါလှုပ်၍.နှင်းအိဖြူသည်ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးကိုပါးစပ်မှချွတ်လိုက်ပြီးဒစ်ပြားကြီးပတ်တိလည်ကိုနို့.အေး
ချောင်းစုပ်သလိုလျှာဖြင့်.လျှက်လိုက်.လီးချောင်းလုံးကိုဝံ့၍စုပ်လိုက်ဖြင့်.အတွေ့.အကြုံ.သက်ကိုစမ်းသပ်ကြည့်.နေ
မိလေတော့.သည်။

‘ပြတ် စွတ် ပလွတ်။ ပြတ် ပလွတ် စွဲ’

သူတို့နှစ်ယောက်ဆစ်စတီနိုင်.ခေါ်ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်ပုံစံဖြင့်.လီးစုပ်.စောက်ပတ်ယက်နေသောအသံများက
သောက မြိုင်အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ဧည့်.ခန်းတွင်ပျံလွင့်.လျက်။

အမှောင် အပြင်ဘက်မှာတော့မှောင်နဲ့မဲမဲ၊အပြင်ဘက်ကအမှောင်ထက်ဆရာဒေဝ၏အမှောင်ကပို
၍မှောင်သည်။ ဆရာဒေဝရင်ထဲမှာကကာမအမှောင်၊ရာဂအမှောင်၊ရမ္မက်ဇော်အမှောင်ပါတည်း။
ဒီအမှောင်တွေကဆရာဒေဝကိုကြီးစိုးမင်းမူထားသဖြင့်ဆရာဒေဝဘာမျှမမြင်နိုင်တော့။ထိုနည်းတူ
နှင်းအိဖြူကိုလည်း အမှောင်ကဝါးမြို့ပြစ်လိုက်သည်။ထိုအမှောင်ကားအမိုက်မှောင်။နှင်းအိဖြူမှာ
အမှောင်မှန်းသိလျက်နဲ့ပင်ဇွတ်တိုးဝင် နေမိသည်။ နှင်းအိဖြူသည်ဆရာဒေဝတိုက်ထားသော
ဆေးအရှိန်ကြောင့်၎င်း၊ သူမကိုယ်တိုင်ကာမဆန္ဒတွေတက်လာသည်ကတကြောင်းကြောင့် ဆရာဒေဝ
ပြုသမျှနုနေသည်။ဆရာဒေဝလုပ်သမျှခံနေမိတော့သည်။မိုးတွေကလည်းရွာနေသည်။သို့ပေမဲ့ကျိုတို့ကျဲတဲခတ်
ဖွဲဖွဲကလေး။ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိဖြူတို့လည်းတဏှာမိုးတွေရွာပြီးတဏှာခိုးတွေဝေနေပြီ။သူတို့ နှစ်ယောက်
သောကမြိုင်အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းကြီးဝယ်လွတ်လပ်စွာဖြင့်ထင်တိုင်းကြကုန်ကြပြီ။စောစောက နှစ်ယောက်သား
မြေခေါ်ပင်ပြန်ခေါင်းပြန်ပုံစံဖြင့်လီးစုတ်၊စောက်ပုတ်ယက်လုပ်နေကြသည်မှာ အားလိုအားမရဖြစ်လာပြီး၊
လိုးကြခံကြရန်တာစုလိုက်ကြသည်။

နှင်းအိဖြူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်အဝတ်အစားဟူ၍လည်းခါးလည်အထိတက်နေသောထမိကလေး
နှင်းနို့နှစ်လုံး စလုံးပေါ်အောင်အပေါ်သို့လှန်တင်ထားသောဘရာဇီယာလေးသာရှိတော့၏။ ဆရာဒေဝမှာလည်း
အပေါ်ပိုင်း၌အင်္ကျီရှိ၏အောက်ပိုင်းပလာကျင်းနေသည်။ကော်ဇောပေါ်တွင်ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသောနှင်းအိ
ဖြူသည်ပေါင်တချောင်းဆန့်ကာဒူးတဖက်ထောင်ထား၏။အောက်ပိုင်းဆီးခုံမို့မို့အောက်ဖြူဖွေးတင်းအိနေသော
ပေါင်တန်နှစ်ချောင်းလုံး၏အရင်းခွဆုံကြားတွင်မို့ဖေါင်းသောစောက်ပုတ်ကလေးမှာ ဆရာဒေဝ၏ တံထွေး
များနှင့် စောက်ရည်ကြည်များကအမွှေး များကိုပေကျံလျက်ရှိသည်။ တောင်ပူစာပမာနို့နှစ်လုံးကလည်း
အိဖြူဝင်းနေပြီး၊ တုန်တုန်၊တုန်တုန်ဖြင့်ဆရာဒေဝကိုနမ်းပါလှည်၊ကိုင်တွယ်ပါလှည်၊ဟုဖိတ်ခေါ်နေ
သယောင်ယောင်။

ဆရာဒေဝသည်မွန်တရုတ်ကပြားမလေးဖြစ်သောနှင်းအိဖြူ၏ဖြူဖွေးဝင်းပသောခန္ဓာကိုယ်လေးကို
ကြည့်ရင်းလိုး ချင်သည်စိတ်များတားမနိုင်ဆီးမရဖြစ်ပေါ်နေတော့သည်။ ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏
ကိုယ်ပေါ်တွင် တက်ခွ၍လေးဘက်ထောက်ထိုင်လိုက်ရာ၊သူမအမွှေးကြမ်းကြမ်းမဲမဲများပေါက်နေသော
ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှလီးကြီးကငေါက်ကနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဒါကိုမြင်တော့နှင်းအိဖြူတယောက်ဆေးမူးနေတာတွေဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။ရင်ထဲတွင်ဖို သွားရ၏။
သူ့လီးကြီးကလည်းထိပ်ကြီးနီရဲပွင့်လန်လျက်ထောင်မတ်နေပြီးခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်။ ကောင်မလေးကြောက်
သွားသည်။တဖန်လီးကြီးမှာတဆတ်ဆတ်တုန်နေပြန်ရာ၊ဒါမျိုးမကြုံရတာကြားပြီးဖြစ်သောနှင်းအိဖြူအဖိုနှလုံး
ခုန်မြန်လာသည်။သူ့လီးကြီးကကြီးမားလွန်းလှသဖြင့်သူမဟာလေးနဲ့ဆန့်မှဆန့်ပါမလားဟုတွေးမိကာကြော
တွန့်သွားမိလေသည်။ကြည့်လေ၊သူ့ဟာကြီးကကြီးလိုက်တာ၊နဲတာကြီးမဟုတ်ပူး၊အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးလိုက်
တာလည်းလွန်ပါ ရော၊လေယာဉ်ပစ်အမြောက်လားအောင်းမေ့ရသည်။ မဲလိုက်တာလဲကျိုးကန်းကပင်
အဘခေါ်လောက်သည်။ ထိပ်ခေါင်းကြီးကလည်း ကျိုးအာသီးလိုနီရဲပြုလန်လို့၊အို အသဲယားစရာ
ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

‘ကဲ အနှင်းရေ ဒီတခါတော့နောက်ဆုံးအစီအစဉ်ပဲကွဲ့၊
ဆရာလီးကြီးကိုအနှင်းရဲစောက်ပတ်လေးထဲကိုထည့်ရတော့မယ်’

ဆရာဒေဝသည်နှင့်အိဖြူ၏မျက်နှာနားသို့ကပ်ခါခတ်တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်ပက်လက် ဖြစ်နေသောနှင့်အိဖြူ၏ကိုယ်လုံးပေါ်တွင်အုပ်မိုးလျှက်ရှိသည်။ နှင်းအိဖြူမျက်လုံးကလေးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပြီး။

‘ဖြစ် ဖြစ်ပါမလား ဆရာရယ် ဆရာ့အချောင်းကြီးကအကြီး ကြီးရယ်’

‘ရပါတယ်ကွယ် အနှင်းခံနိုင်အောင်ဆရာစီစဉ်ထားပါတယ်။ ဆရာ့လီးကိုဆေးတမျိုးသုတ်လိမ်းထား တယ်လေ၊မနာစေရပါဘူး’

‘ဒါဖြစ်ရင်လဲဖြေးဖြေးသွင်းပါဆရာရယ် နော်’

နှင်းအိဖြူမှာလည်းခံချင်စိတ်ပြင်းပြနေပြီးဖြစ်ရာကြောက်ကြောက်နှင့်ပင်သဘောတူလိုက်မိတော့သည်။

ဆရာဒေဝသည်နှင့်အိဖြူပေါ်သို့တက်ခွလိုက်ပြီးပေါင်နှစ်ချောင်းကိုဆွဲပြကာထောင်ထားလိုက်၏။ နှင်းအိဖြူ ကလည်းသူမ၏ပေါင်တန်များကိုအလိုက်သင်ကားပေးလိုက်ရာ၊ ကွဲဟဟဖြစ်သွားပြီးအတွင်းသား နီရဲရဲကလေးများပင်မြင်နေရတော့၏။ စောက်စိချွန်ချွန်ကလေးမှာလည်းငေါက်တောက်ပြူးထွက်နေပြီး၊ အကျိ ရည်များကစောက်ပတ်အတွင်းမှတစ်စိစိယိုစီးထွက်နေ၏။ သူမ၏ဖင်ကြားတလျှောက်စအိုဝပါမကျန်စောက် ရည်ကြည်များရွဲရွဲစိုနေသည်။ နှင်းအိဖြူတယောက်စောက်ပတ်အရည်ထွက်အောင်ခံချင်နေပြီမှန်းဆရာဒေဝသိရှိ လိုက်၏။ ထို့ကြောင့်သူ၏တိုပီဒိုထိပ်ဖူးကြီးဖြင့် ပွင့်တော့မည် နှင်းအိပန်းလေးလိုပြုအာအာလေးဖြစ်နေသော စောက်ပတ်အဝကိုအသင်ချိန်ရွယ်၍အသာတေ့ထားလိုက်၏။ နှင်းအိဖြူမှာကော့ပြန်လာသည်။

လီးဒစ်အသားတုံးကြီးကနှင်းအိဖြူ၏နူးညံ့သောစောက်ပတ်အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားကလေးများကိုဖြူဖြူပွတ်တိုက် ထိတွေ့သွားပြီး၊ အကွဲကြောင်းအပေါ်ထိပ်စောက်စိကလေးကိုခလုပ်တိုက်နေ၏။ နှင်းအိဖြူတယောက်အကြောထဲ မှာပျင်းပျင်းစိမ်အောင်အတွေ့ထူးနေ၏။ ဆရာဒေဝသည်သူ့လီးကြီးကိုနှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်အတွင်းသို့ချက် ချင်းမလိုးသွင်းသေးပါထယ်ထိုးသကဲ့သို့စောက်ပတ်အကွဲမြောင်းအတိုင်းအထက်အောက်စုန်ချီဆန်ချီပွတ်ဆွဲပေး နေပြန်သည်။ ထိုအခါစောက်ပတ်ဂလိုင်အတွင်းမှတဏှာရှေ့ပြေးအရည်ကြည်ကလေးများကတဖြီးဖြီး၊ တဖြစ် ဖြစ်ဖြင့်လီးကြီးကိုပေကျံကုန်၏။ နှင်းအိဖြူသည်သူမ၏ဖင်ကြီးကိုပိုမိုဖြူကားကော့မြှောက်ပေးလိုက်၏။

ဆရာဒေဝသည်လိုးချင်လှပြီးဖြစ်ရာ၊ အချိန်မဆွဲနေတော့ပဲ၊ လီးကြီးကိုနှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်မို့မို့ကလေးထဲ သို့တဖြည်းဖြည်းထိုးသွင်းလိုက်တော့သည်။ တဖြစ်ဖြစ်မြည်သံနှင့်အတူလီးကြီးကစောက်ပတ်အတွင်းသို့ ဒစ်မြုပ်အောင်ဝင်သွားလေသည်။

‘အား အီး ကျွတ်ကျွတ် ဖြေးဖြေး ဖြေးဖြေးလုပ်ပါနော်၊ ဆရာ ဆရာဟာကြီးကကြီးလွန်းတော့

ကျမသိပ်မခံနိုင် ဘူးထင်တယ်’

‘အစမို့ပါနှင့်ရယ် ဆရာဖြေးဖြေးလုပ်ပေးမယ်နော် နောက်တော့ခံနိုင်လာမှာပေါ့’

နှင်းအိဖြူသည်မျက်နှာရှုံ့မံလျက်ဆရာဒေဝ၏ရင်ဘတ်ကြီးကိုတွန်းထားမိလေရာဆရာဒေဝကချော့နေရသည်။ ဆရာဒေဝ၏ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးအလားကြီးမားလှသောလီးကြီးကနှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ထဲတွင်ဒစ်မြုပ်နေ အောင်ဝင်နေလျက်ရှိသည်။ ပန်းသီးကြီးလိုဒစ်ဖျားကြီးကစောက်ပတ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင်မဆန်မပြု၊ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားများကအထစ်အရစ်မရှိအောင်ဖေါင်း၍ပြုအာနေသည်။ အားရှိပါးရှိဆောင်သွင်းပစ်လိုက် ချင်ပေမဲ့ဆရာဒေဝသည်အင်နှင့်အားနှင့်မမျှသောသူ့လီးကြီးကြောင့်နှင်းအိဖြူနာသွားမှာစိုး၍အသာချော့၍သွင်း နေရ၏။ နှင်းအိဖြူမှာဆရာဒေဝထက်ဆယ်နှစ်မျှငယ်ပြီး၊ နွဲ့နွဲ့မူလိုကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးဖြင့်၊ အယ်သောထယ် သောခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင် ထားသော်လည်းစောက်ပတ်ကလေးကတော့ကျဉ်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်ဆရာ

ဒေဝသည်နှင့်အိဖြူ၏နိတလုံးကိုအသာငံခဲ၍ တပြတ်ပြတ်စိုရင်း၊နိသီးခေါင်းကလေးကို မနာတနာ ကိုက်ပေးနေပြန်သည်။ လီးကြီးကိုမူဆက်မသွင်းသေးပဲတန်းလန်းကြီးလုပ်လိုထားသည်။ သူ၏ လက်ကြမ်းကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့်နှင့်အိဖြူ၏တင် သားဖွေးဖွေးကားကားကြီးများကိုဆုပ်နယ်ပွတ်သပ်ပေးရင်း၊ စောက်ပတ်အဝတွင် ခေါင်းမြှုပ်ထားသောလီးကြီးကိုစပရိန်လှည့်သကဲ့သို့လှည့်ပေးနေသည်။ ဆရာဒေဝ၏ လှည့်ကြီးကနှင့်အိဖြူ၏ဖင်ဝတွင်လှုပ်ယမ်းလျက်။

ဆရာဒေဝသည်နှင့်အိဖြူ၏နိတလုံးပြီးတလုံးစိုနေရာ၊နှင့်အိဖြူမှာအောက်ပိုင်းတွင်နာနေ ရာမှအပေါ်ပိုင်းမှ ကောင်းသောအရသာသို့အာရုံပြောင်းသွားပြီး၊ ဖိလင်တွေပြန်တက်လာသည်။ သူမ၏ ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုလည်းမစွမ်းကကုန်ဖြကားပေးထားမိသလိုဆရာဒေဝ၏လည်ကုတ်ကြီးကိုအတင်းဆွဲနှိမ်လေ တော့သည်။သူမ၏ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကပြုပြကားကားဖြင့်ကြမ်းပြင်မှလွတ်ကြွကော့ထောင်လာ၏။ဆရာဒေဝကို ကြည့်နေသောနှင့်အိဖြူ၏မျက်လုံးရွဲကြီးများကမူအရောင်တဖြတ်ဖြတ်လက်လျက်၊ လိုချင်လဲလိုပါတော့ ဆရာရယ် အနှင်းခံနိုင်ပါပြီ ဟုပြောနေသည်။အလား။ ဒီတော့အထာပေါက်သောဆရာဒေဝသည် သူ့နှုတ်ခမ်းထူကြီးများဖြင့်ကောင်မလေး၏ဖူးစိုစိုနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုဖိကပ် တေ့စုပ်ကာလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မိုးမောက်ချွန်ကားသောနိတလုံးကိုစုံကိုင်ဖြစ်ညှစ်လိုက်ပြီးအောက်မှလီးကြီးကိုထိုးသွင်းလိုက်ပြန်သည်။

‘ငြစ် ငြစ် ဖြီ ပွတ်’

ဟူသောအသံနှင့်အတူစောက်ခေါင်းတွင်းမှချွဲကျသောစောက်ရည်ကြည်များကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လချောင်းမာ မာကြီးမှာစောက်ပတ်အတွင်းသို့မဆန်မပြတဝက်ကျော်ကျော်မျှဝင်သွားလေသည်။

‘အင် အီး နာလိုက်တာဆရာရယ် ကျမဟာလေးတော့ကွဲသွားပြီထင်ပါရဲ့၊ အဟင် ၁၈ ၁၈ လောက်အောက်ဆင်းပါအုံး ဆရာရယ်’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အနှင်းရယ် တအောင်လေး တအောင်လေး ငြိမ်ငြိမ်နေနော် ပြီးပါတော့မယ်’

ရမက်ဇောကပ်နေသောဆရာဒေဝကသူ့လီးကြီးကိုအလျော့မပေးပဲထိုးသွင်းနေ၏။လီးကြီးမှာစောက်ဖုတ်ထဲ သို့တချောင်းလုံးလိုလိုဝင်၍ဝင်၍လာနေသည်။လီးကြီးဝင်လာတိုင်းနှင့်အိဖြူ၏စောက်ပတ်ကလေးမှာနှင်းဆီ ပွင့်ဖတ်ကလေးလိုပြုအာ၍သွားရပါသည်။ နှင်းဆီပွင့်နှင့်စောက်ပတ်ကလေးမှာပြုအာပုံခြင်းတူပေမဲ့၊ စောက်ပတ်ကလေးကတော့ ကြီးမားသောလီးချောင်းကြီးကိုဝင်စေထွက်စေနိုင်ပါသည်။ ဤမျှကြီးမားလှသော လီးကြီးမျိုးဖြင့်နှင့်အိဖြူအလိုမခံခဲ ပူးချေ။ဆရာဒေဝလီးကြီးမှာအထူးသဖြင့် ဆေးစီရင်ထားသော စံချိန်လွန် လီးကြီးပင်ဖြစ်ပါ၏။ထို့ကြောင့်သူမ၏စောက်ပတ်ကလေးမှာကွဲပြဲသွားသည်ထင်ရ၏။ အတွင်း၌ ကျိန်းစပ်နေ လေသည်။ ဆရာဒေဝသည်နှင့်အိဖြူကိုသနားလာသဖြင့်အဆုံးအထိဆက်မသွင်းသေးဘဲ ဝင်သလောက်သာ ထုတ်ချီသွင်းချီပြု၏။

‘စွတ် ပွတ် ဘွတ် ပြတ်’

နှင့်အိဖြူ၏စောက်ခေါင်းအတွင်းမှရွဲအိုင်ထွက်လာသောအရည်များကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လီးဝင်ထွက်တိုင်းအသံ မြည်နေရ၏။

ဆရာဒေဝသည်နှင့်အိဖြူကိုလိုးနေပြီ၊အားရပါးရလိုးနေပြီ။ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးကနှင့်အိဖြူ၏စောက်ပတ်အ တွင်း ဝင်ချီထွက်ချီပြုနေပြီး၊အလိုကျွမ်းကျင်လှသောဆရာဒေဝကသူ့လီးကြီးကိုနှင်းအိဖြူစောက်ပတ်ထဲသို့ အသွင်းအ ထုတ်ပြုလုပ်နေပုံသည်ရိုးရိုးတန်းတန်းမဟုတ်၊ တချက်တချက်စပရိန်လှည့်သလိုလှည့်သွင်းပြီး၊ ငပိမွှေသလိုမွှေလိုက်၊ ထယ်ထိုးသလိုအထက်အောက်စုန်ချီဆန်ချီပွတ်ဆွဲကလော်ပေးလိုက်ဖြင့်အသာ

ညောင်သွင်းနေ၏။ ဆရာဒေဝ၏လီး ကြီးအဆုံးနီးပါးဝင်လာတိုင်နှင့်အိဖြူ၏စောက်ခေါင်းအတွင်းဝယ် ပြည်သိပ်ပြီးစောက်ပတ်ကလေးမှာပေါင်းကားသွား၏။ လီးကြီးကိုဆွဲနှုတ်လိုက်တိုင်းစောက်ပတ်အုံတခုလုံး မြောက်ကြွပါလာကာနှင့်အိဖြူ၏ဝမ်းခေါင်းထဲမှာဟာသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ နှင်းအိဖြူအလိုးခံနေ၏။ ပေါင်ကြီးနှစ်လုံးကိုအစွမ်းကုန်ဖြုတ်ကာဖင်ကြီးမြှောက်ခါခံနေသည်။ မှန်မှန်ညောင်လိုးနေသောဆရာဒေဝကလည်း အပေါ်ပိုင်း၌နှင်းအိဖြူနီအုံအိအိကလေးထိပ်ရှိနီရဲရဲနီနီသီးခေါင်းကလေးကိုတ ပြုတ်ပြုတ်ဖို့ပေးနေ၏။ ကျန်နီတလုံးပေါ်ရှိနီနီသီးခေါင်းကလေးကိုလက်ညှိုးနှင့်လက်မဖြင့်ဆွဲပွတ်ခြေကလိပေးနေရာနီနီသီးခေါင်းလေး တွေမှာထောင်ထလာကြ၏။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူကိုလိုးရင်းလိုးရင်းအားမလိုအားမရဖြစ်လာခါတချက်တချက်သူ့လီးကြီးကိုစောက် ပုတ်ထဲသို့ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင်ဆောင်၍ဆောင်၍သွင်းလိုက်၏။

နှင်းအိဖြူမှာအင်ကနဲအင်ကနဲဖြစ်သွားပြီးခါးကလေးကော့ကော့သွားရ၏။ ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏ခါးသိမ် သိမ်ကလေးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲကိုင်၍ပင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကြားစောက်ပတ်အကွဲကြောင်းထဲသို့သူ့လီးကြီးဖြင့် ဆောင်ထည်နေတော့သည်။ သူမ၏ပါးပြင်မို့မို့နှစ်ဖက်ကိုသူ့နှာခေါင်းကြီးဖြင့်ဘယ်ပြန်ညာပြန်မွေ့ယမ်းနမ်းရှုံ လိုက်သေး၏။ သူတို့သည်အခုတော့ပီယဆေးစီရင်နေကြခြင်းမဟုတ်ကြတော့ပဲအားရပါးရလိုးနေ ခံနေကြခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ လိုးရင်းလိုးရင်းဆရာဒေဝကအရှိန်မြန်မြန်ဖြင့်ဆောင်သွင်းလေရာ၊ လီးကြီးမှာနှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်တွင်းသို့ ‘ဖွတ်ဖွတ်’ ဖြင့်ဆောင်၍ဝင်နေတော့သည်။

နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ကလေးမှာကျဉ်းကျပ်စီးပိုင်စွာဖြင့်လိုးရသည်မှာဆရာဒေဝအဖို့အရသာရှိလှသလိုနှင်း အိဖြူမှာလည်းဆရာဒေဝ၏ကြီးမားသောလီးကြီးကြောင့်ကာမအရသာကိုကျေကျေနပ်နပ် ကြီးခံစားနေရ၏။

‘အို အို ကောင်းလိုက်တာဆရာရယ် ကျမခံနိုင်ပါ ပါပြီရှင်

ဆရာလီးကြီးကိုအဆုံးအထိသွင်းချင်သွင်းလိုက်ပါတော့’

သူမပါးစပ်မှထုတ်ဖော်ပြောလာသောကြောင့်ဆရာဒေဝသည်သူမ၏ဖြူဖွေးကျောရှင်းသောလည်တိုင်နုနုကလေး ကိုတအားစုပ်ယူလိုက်ရင်းနီနှစ်လုံးကိုဆုပ်ကိုင်ဖြစ်နယ်ရင်းဆောင်အားအရှိန်ကိုမြှင့်တင်လိုက်သည်။

‘စွပ် ဖတ် သွတ် ပြုတ် ဖတ်’

လီးကြီးမှာအဆုံးထိမဝင်သေးချေလက်တလုံးခန့်လိုနေသေး၏။ နှင်းအိဖြူ၏ကျဉ်းကျပ်လှသောစောက်ခေါင်း အတွင်းဝယ်ရွဲအိုင်နေသောအရည်များကြောင့်သာလျှင်တုတ်တုတ်မာမာကြီးကိုအဝင်အထွက် ပြုနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်လီးကြီးတခုလုံးကိုငုံထားရသဖြင့်စောက်ပတ်အုံကလေးမှာလေဝင်လေထွက်ပင် မရှိအောင်ပြည်သိပ်လို့နေ ပါသည်။ နှင်းအိဖြူသည်မွန်တရတ်ကပြားမလေးဖြစ်သဖြင့်အသာအရည်မှာဖြူဖွေး ဝင်းပလို့နေ၏။ ထမိကလေးမှာခါးလည်အထိလန်တကနေရာပွေးပွေးကားကားဖင်ကြီးများကဆရာဒေဝ၏ ဆောင်ချက်နဲ့အညီပြုပြသွားရ၏။ ပေါင်တံ ထွေးထွေးကြီးများကိုအစွမ်းကုန်ဖြုတ်ပေးထားသဖြင့်ပါးဂုံညှင်းသဏ္ဍန် စောက်ပတ်ကလေးမှာလီးကြီးအရှိန်နှင့်ဆောင်ဝင်လာတိုင်းအတွင်းသို့ပင်ချိုင့်ခွက်ဝင်အောင်ပြုသွား၏။ လီးကြီး ကိုဆွဲနှုတ်လိုက်တိုင်းစောက်အုံတခုလုံးအုံကြွ၍သူမ၏ ဖင်ကြီးပါမြောက်ကြွကပ်ပါလာရသည်။

နှင်းအိဖြူသည်ဆရာဒေဝ၏ဆောင်ချက်နှင့်အညီသူ၏လည်ကုတ်ကြီးကိုအတင်းသိုင်းဖက်၍သူမ၏ဖင်ကြီးကိုဖြု ကားကော့မြှောက်ပေးလိုက်၊ ဘယ်ညာယမ်းခါပေးလိုက်၊ စကော့ဝိုင်းသလိုလုပ်ပေးလိုက်ဖြင့်။

ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူကိုအတင်းပင်ဆောင်လိုးနေရာမှသူမ၏ပေါင်တန်နှစ်လုံးကိုသူ့ပုခုံးတဖက်တချက် သို့ဆွဲ၍ထမ်းတင်လိုက်သည်။ နှင်းအိဖြူ၏ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းမှာမိုးပေါ်သို့ကော့ထောင်လာအောင်မြောက်ကြွသွား

ပြီး၊ စောက်ပတ်ကလေးမှာပိုမိုပြုလန်သွား၏။ပြီးဆရာဒေဝကသူမ၏ချိုင်းအောက်သို့လက်နှစ်ဖက်ကိုထိုးသွင်းကာ သူမ၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍အရှိန်ဖြင့် တအားဆောင်သွင်းလိုက်ရာ။

‘ဖြစ် ငြိ ဖွတ်’ ဟူသောအသံနှင့်အတူလီးကြီးမှာစောက်ပတ်အတွင်းသို့အဆုံးတိုင်အောင်ဝင်သွားတော့သည်။ လဒစ်ကြီးကနှင့်အိဖြူ၏သားအိမ်ခေါင်းပြွန်တလျှောက်တိုးဝင်သွားပြီး၊ သားအိမ်ဝကို တအားကြီးဆောင်တိုက်မိရာ၊ နှင်းအိဖြူတယောက်ရင်ထဲမှပြည့်တက်လာအောင်ပင် အောင်သွားမိပြီး ခါးကလေးကော့သွားကာ ‘အင်’ ကနဲအသံလေးပင်ထွက်၍မျက်ဖြူလန်မတတ်ဖြစ်သွားရ၏။ သတ္တဝါနဲ့လက်နက်မမျှဟူသောစကားလိုပါးပြုတ်ကလေးကိုဝါးရင်းတုတ်ဖြင့်ရိုက်သလိုဖြစ်သွားရ၏။ဆရာဒေဝသည်လီးကြီးနှင့်အိဖြူ၏စောက်ပတ်ထဲသို့အဆုံးထိဝင်သွားသဖြင့်ပိုမိုအားရလာပြီးလျှင်သူမ၏ပူးပေါင်းအိသောနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုသူ့ပါးစပ်ကြီးဖြင့်အတင်းကပ်ကာတေ့စုပ်လျက်လက်နှစ်ဖက်က သူမ၏ပင်ဖြူဖြူအိအိကြီးနှစ်ခြမ်းကိုဆုပ်ကိုင်ဆွဲပြု၍လီးကြီးကိုဒစ်ဖျားအထိဆွဲ၍ဆွဲ၍နှုတ်ပြီးအရင်းရောက်အောင်ဆောင်ဆောင်၍သွင်းတော့၏။

‘ဖွတ် ဖြတ် ဖတ်၊ ဖွတ် ဖွပ် ဖတ်’

လီးကြီးဆောင်ဝင်လာတိုင်းစောက်ခေါင်းအတွင်းရွဲအိုင်နေသောအရည်ကြည်ပျစ်ချွဲချွဲများကြောင်တဖွတ်ဖွတ်

အသံထွက်နေသည်။လီးဥကြီးကနှင့်အိဖြူ၏ပင်ကြားစအိုဝသို့တဖတ်ဖတ်ဖြင့်သွား၍ရိုက်ခတ်နေရာ၊နှင်းအိဖြူမှာအရသာထူးဖြင့် တဟင်းဟင်းဖြစ်လိုလာသည်။

‘ဆောင် ဆောင် ခတ်နာနာလေးဆောင်ပေးစမ်းပါဆရာရယ်၊ အရမ်းကောင်းတာဘဲ အို မြန်မြန်ကလေး၊မြန်မြန်လေး ရှိုး အား အဟင်းဟင်း မရပ်နဲ့ မရပ်ပါနဲ့ ဆရာ ကျမပြီးတော့မယ်ထင်တယ်’ နှင်းအိဖြူသည်ကော့ထိုးလျက်ပေါင်နှစ်လုံးကိုအတင်းကား၍ဆရာဒေဝ၏ကြောပြင်ကြီးကိုအတင်းကုတ်တွယ်နေကာပင်ကြီးနှစ်လုံးကိုအစွမ်းကုန်ကော့မြှောက်ပေးနေ၏။ဆရာဒေဝလည်းအလျော့မပေးဘဲ၊နှင်းအိဖြူနှုတ်ခမ်းကိုအတင်းတေ့စုပ်၍လက်ချောင်းများကနှင့်အိဖြူ၏မိုးမောက်လုံးကျစ်သောနို့သီးကလေးနှစ်လုံးကို ခပ်နာ နာဖိညှစ်လိုမ်းချေလျက်။ခွေးများပြီးခါနီးလိုသလိုခတ်သွက်သွက်ထိုးထဲလိုက်သည်။ထိုအခါနှင်းအိဖြူအဖိုစောက်ရည်ကြည်များသာမကအသွေးအသားအရိုးအဆစ်တို့မှစိမ်ဆင်းလာသောသုတ်ရည်များပါထွက်လာသည်။ အတွက်။ခြေကလေးလက်ကလေးများပါကုတ်ကွေးသွားမတတ်၊ အကြောပေါင်းတစ်ထောင် စိမ်လောက်အောင် အရသာတွေ့သွားရာ၊ဆရာဒေဝကိုအတင်းပြန်ဖက်ပြီးသူမပင်ကြီးကိုဆောင်ချက်နှင့်အညီကော့မြှောက်ရင်းကာမ၏ပန်းတိုင်ကိုဆုံးခန်းတိုင်သို့တက်လှမ်းရောက်ရှိကာတချီပြီးသွားပါတော့သည်။

ထိုအခိုက်ဆရာဒေဝမှာလည်းလီးအရင်းတွင်ကျင်ကနဲဖြစ်သွားပြီး၊သုတ်ရည်ပြစ်ပြစ်များကတပြစ်ပြစ်ပန်းထွက်လာရာ၊နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ပြုပြုကလေးထဲသို့လီးကြီးအားအဆုံးထိထိုးသွင်းဖိကပ်ထားလိုက်ကာ၊ အပြီးခြင်းဆုံသွားလေသည်။

ထိုအရှိန်ကြောင့်သော်ကမြိုင်စံအိမ်ကြီး၏ကြမ်းပြင်မှာဂျိုးဂျိုးချွတ်ချွတ်ဖြင့်တအိမ်လုံးသိမ်သိမ်တုန်ခါသွားသည်ထင်ရသည်။အိပ်ခန်းထဲတွင်အိပ်ပျော်နေသောခင်ဝိုင်းကလေးမှာ၊တအိမ်လုံးလျှင်လှုပ်သည်အလားဖြစ်သွားသဖြင့် အိပ်မက်လိုလိုဘာလိုလိုဖြင့်လူးလိုမ်းလိုက်မိပြီး၊တရေးနိုးလာလေသည်။ ခင်ဝိုင်းသည် အခန်းထဲတွင်ဟိုဟိုဒီဒီကြည်လိုက်ရာစိတ်ထဲတွင်တမျိုးကြီးဖြစ်သွားရသည်။ပြီးတော့အိပ်ခန်းအပြင်ဖက်ညော်ခန်းဆီမှတီးတိုးစကားပြောသံများနှင့် မောဟိုက်နှမ်းလျှော့နှမ်းစုပ်နေသလိုလိုအသံများ၊ ချိုးချိုး

ချွတ်ချွတ်အသံများကိုကြားလိုက်ရာတံခါးရှိရာသို့အသားက လေးသွားပြီး၊ အပြင်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်မတော့နှင့်အိဖြူသည်မျက်လုံးကလေးမှေးစင်းလျက် ဆရာဒေဝ၏ရင်ပတ်အောက်တွင် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့်ပက်လက်ကားကားလေးဖြစ်နေသည်။ ဆရာဒေဝကနှင့်အိဖြူ၏အပေါ်တွင်မှောက်လျက်သား ထပ်ရက်ကြီးတက်ခွကာ၊ သူ့လီးကြီးကိုစောက်ပတ်ထဲသို့အဆုံးထိထိုးသွင်းမြှုပ်နှံကာစိမ်ထားသည်။ လီးဥကြီးက နှင်းအိဖြူ၏ဖင်ဝတွင်တန်းလန်းကြီး၊ ခင်ဝိုင်းမတွေ့ပူးတာတွေကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အသဲတအေးအေးဖြင့် ဆက်ကြည့်နေမိသည်။ တအောင်မျှကြာသော်ဆရာဒေဝ၏ကြောပြင်ကြီးကိုအသာအယာပွတ်သပ်ပေး နေသောနှင်းအိဖြူ၏လက်ချောင်းကလေးများကပြေလျော့သွား၏။

ဆရာဒေဝလည်းဟောဟဲ၊ ဟောဟဲနှင့်မောသွားကာနှင်းအိဖြူ၏ပိုက်ပေါ်တွင်ဝက်မိုန်းမိုန်းနေ၏။ လီးနှင့်စောက် ပတ် မှာမချွတ်ပဲ၊ တန်းလန်းကြီးစိမ်ထား၏။ စောက်ပတ်ဝကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွင် ဆရာဒေဝ၏ လီးကြီးမှာ ရှည်လျားသောလီး ကြီးအဆုံးထိနေသဖြင့်နှုတ်ခမ်းသားများမှာအထစ်အရစ်မရှိတော့လောက်အောင် တပြေးညီ ကာစူကြွဖောင်းအာလျက်။ လျှံကျလာသောစောက်ရည်များနှင့်သုတ်ရည်များကြောင့်သူမ၏ဖင်ကြားနှင့်ပေါင်ခြံပါ မကျန်၊ စောက်အုံတခုလုံးရွဲစိုနေရာ၊ ဆရာဒေဝ၏လီးဥကြီးပါချွဲကျိပေကျံနေသည်။ နှင်းအိဖြူသည်ဆရာဒေဝ၏ ကြောပြင်ကြီးကိုဖက်၍အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးနေသလိုသူမ၏စောက်ပတ်ထဲသို့ ဝင်နေသည်။ လီးကြီးကို စောက်ခေါင်းအတွင်းမှရှုံ့ချီပွချီဖြင့်ညှစ်၍ညှပ်ပေးနေမိတော့သည်။ ဆရာဒေဝလည်းသူ့လီးကြီးကို နှင်းအိဖြူ စောက်ပတ်အတွင်းမှစုပ်ယူသလိုခံစားနေရရာ၊ အထူးပင်ဇိမ် တွေ့သွားသဖြင့်သူမ၏နှုတ်ခမ်းကိုစုတ်လျက် မိုန်းနေ၏။ နှင်းအိဖြူသည်နပျိုသန်မာလှသောအားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားကြီးတဦး၏ အားရပါးရ လိုးတာကိုမြိန်ယှက်စွာခံစားလိုက်ရသ ဖြင့်အလွန်အရသာတွေ့သွား၏။ ထိုနည်းတူစွာဆရာဒေဝမှာလည်း စိုအိနထွေးလှသည်။ မုဆိုးမအချောအလှကလေးကိုစိတ်ကျေနပ်လောက်အောင်လိုလိုက်ရသဖြင့် ကာမစည်းစိမ်ကို အစွမ်းကုန်ခံစားလိုက်မိ ရာနူးခွေသွားမတတ်ဖြစ်နေတော့သည်။

အခန်းထဲမှချောင်းကြည့်နေသောအိမ်ပေါ်မလေးခင်ဝိုင်းမှာလည်းရင်ထဲတွင်မဖော်ပြတတ်သော ဝေဒနာတရပ်ကပြင်းထန်လိုဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အပျိုစစ်စစ်ကလေးဖြစ်သဖြင့်လည်းဒါမျိုးကိုတခါမျှမတွေ့ဘူး သဖြင့်မျက်လုံးလေးများပြူးကျယ်ဝိုင်စက်သွားမတတ်ကြည့်နေမိတော့သည်။

အချိန်ကားညသန်းခေါင်ကျော်ပေပြီ၊ သော်ကမြိုင်အိမ်ကြီးမှာခြောက်ခြားဘွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် တိတ် ဆိတ်နေပြန်သည်။ ခင်ဝိုင်းမှာလည်းထိတ်လန့်ရင်ပိုစွာဖြင့်သူမ၏အခန်းထဲသို့အသာပြန်၍အိပ်နေပြီး။ နောက်ပေးတန်းလျားမှအောင်တိုးနှင့်ဒရိုင်ဘာတုတ်ကြီးတို့ထံမှလည်းဘာလှုပ်ရှားသံမျှမကြားရချေ။ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲတွင်သာပယောင်းတိုင်မီးရောင်များကြောင့်မမိန်တမိန်လင်းလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်၌ ဧည့်ခန်းထဲရှိစန္ဒားကြီး၏အောက်အံပုံးတံခါးကြီး၏အောက်တွင်လှုပ်ရှားမှု တစုံတခု ရှိနေပါလေသည်။ မြေအောက်ခန်းမကြီးတခု။

အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲတွင်မတော့၊ ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူမိန်းမလှကလေးကိုအားရပါးရ ကျေနပ်အောင် တချီ လိုးပြီးသွားပြီးအနားယူလိုက်ရသဖြင့်နောက်တချီလိုးနိုင်ရန်တာစူနေပြန်သည်။ နှင်းအိဖြူ၏ နူးညံ့နွေးထွေးသောစောက်ပတ်တွင်းကလေးတဲမှာထိုးနှစ်စိမ်ထားသည်။ သူ့လီးကြီးမှာလည်းစောက်ရည် များစို့စွတ်ပေကျန်နေပြီး၊ တဖြေးဖြေးမာတောင်လာပြန်သည်။ နှင်းအိဖြူမှာတော့ဆရာဒေဝ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး

အောက် တွင်ပါးမကလေးလိုပက်လက်ကားကားကလေးဖြင့်ပိပြားလိုနေသည်။ သူမ၏သွယ်လျသောပေါင်တန် နှစ်ချောင်းမှာ ဘေးကိုကားကားကလေးဖြစ်နေပြီး၊ ဖင်ဖြူဖြူပွေးပွေးအိအိကလေးတွင်မတော့ ဆရာဒေဝ၏ လီးဥကြီးကတန်းလန်းကြီးပါ။

‘အိဖြူ’

‘ရှင် ဆရာ’

‘ဘယ်လိုနေလဲဟင် ကောင်းရဲ့လား’

‘အို ဆရာကလဲ ရှက်စရာကြီးကွယ်’

‘အလုပ်သဘောမို့လုပ်ရတာပါအိဖြူရယ် ဆရာ့ကိုရှက်နေသလား ဟင်’

ဟွန်း မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊တော်တော်လယ်တဲ့ဆရာလယ်ပါပဲ၊အလုပ်သဘောလုပ်ရတာပါတဲ့၊

သူများကိုလိုးချင်တာကိုများလိုးချင်တယ်ရှင်းရှင်းမပြောဘူး၊နှင်းအိဖြူတယောက်အထာပေါက်သော်လည်းခံလို ကောင်းကောင်းနှင့်ငြိမ်ခံနေမိရာ၊ကာမပန်းတိုင်အထွတ်အထိပ်သို့တ ကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့ပါ၏။သူကဟန်ဆောင်နေ သေးတော့နှင်းအိဖြူလည်းဆက်ပြီးဟန်ဆောင်နေရတော့မှာပေါ့ရှင်။ သူမကလည်းဆရာဒေဝ၏ ကျွမ်းကျင် လှသောအလိုးကိုခံရတာအရသာရှိမှန်းတော့အသိသား၊နှင်းအိဖြူသည်မျက်စိအစုံကိုမှေးစင်းကာရှက်ပြုံးကလေး ဖြင့်သာဆရာဒေဝ၏ရင်ခွင်ထဲဝယ်ခေါင်းကေးကိုတိုး ဝှက်ထားမိတော့သည်။

‘အင် အီး ထပါအုံးဆရာရယ် ဆရာ့ကိုယ်ကြီးကလေးလိုက်တာအောက်မှာပိနေတဲ့နှင်းအိဖြူကိုလည်း သနားပါအုံးဒီလိုကြီးကြာကြာမနေတတ်တော့ဖူးရှင်’

‘အော် ဟုတ်သားပဲ ဆောရီးနော် အိဖြူ’

ဒီတော့မှဆရာဒေဝလည်းနှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ကလေးအတွင်းဝယ်အဆုံးထိထိုးသွင်းမြှုပ်နှံထားသောသူ လချောင်းမာမာကြီးကို ‘ဖွတ်’ ကနဲနေအောင်ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး၊အသာကုန်းထလိုက်၏။

နှင်းအိဖြူကမလုံမလဲဖြစ်နေသောသူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်ရှက်ရွံ့ရင်ဖိုသွားရကာ၊သူမ၏ရွှေရင်နှစ်စုံကိုလုံခြုံ အောင်ထမိကလေးကိုဆွဲတင်ပြီးရင်လျားလိုက်ရင်းပေါင်တန်များကိုဖုံးကွယ်နိုင်ရန်ထမိအောက် နားစကို ဆွဲချမိသည်။ ဆရာဒေဝကနှင်းအိဖြူထမိဝတ်လို့မရအောင်ထမိကိုလက်ဖြင့်ဆွဲထား၏။

‘အို လွတ်ပါဆရာရယ် အိဖြူရှက်လို့ပါ’

နှင်းအိဖြူ၏မိုးမောက်ပြည်ဖြိုးသောနို့နှစ်လုံးကတုန်တုန် တုန်တုန်ဖြင့်ဖြူပွေးဝင်းပနေကြသည်။

‘နေအုံးလေ အိဖြူရဲ့ အခုဆရာတို့အလုပ်ကမပြီးသေးဘူးလေ ကျန်သေးတယ်ကွယ်’

‘ဟင် မပြီးသေးဘူး ဟုတ်လားဆရာ ဘယ်လိုများလုပ်အုံးမှာလည်းကွယ်’

နှင်းအိဖြူကမျက်လုံးကလေးအဝိုင်းသားဖြင့်ဆရာဒေဝကိုကြည့်လိုက်၏။ဆရာဒေဝသည်သူ၏ထိပ်ကြီးပြုလန် နေသောလီးကြီးတွင်ပေကျနနေသောလရည်များနှင့် စောက်ပတ်အရည်များကို နှင်းအိဖြူ၏ထမိကလေးဖြင့် ဆွဲသုတ်လိုက်ရင်း။

‘ဒီလိုကွဲ့ ဆရာတို့ပေါင်စီးလက်ဖွဲ့လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီအစိမ်းသရဲမိစ္ဆာကောင်တွေကခုတက်ထိမလာသေးဘူး ဒီတော့ဆရာတို့ကတဆင်တက်ပြီးနောက်တမျိုးနဲစမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်’

‘ဘယ်လိုများလဲရှင်’

‘ဒီလိုပါ

ဒီတခါနှင့်အိဖြူကလေးဘက်ထောက်ပြီးဖင်ကုန်းပေပါလား။ဆရာကနောက်ကနေလုပ်ရမယ်။ပြီးတော့အနှင်းရဲ့ကြောပေါ်မှာအင်းရေးပြီး မန္တရွတ်ရမယ်လေ’

‘ရှင် တမျိုးပါလား ဆရာရယ်’

‘အို အနှင်းကလဲနားဝေလိုက်တာ၊ဟိုခွေးတွေလုပ်သလိုမျိုးလေ၊ ခွေးထီးကြီးကခွေးမလေးကို နောက်ကနေလှီးသလိုပေါ့’

‘အိုကွယ် ဆရာကလည်း ရှက်စရာ’

‘ရှက်မနေနဲ့နှင့်အိဖြူ ဒီလိုမှမလုပ်ရင်ရတနာတွေကိုလက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်နော်’

ဆရာဒေဝကရတနာတွေနဲ့လှည့်ပြီးပြောလိုက်မှနှင့်အိဖြူ၏အတွေးကလိုရင်းသို့ပြန်လှည့်လာသည်။သူမ၏မျက်လုံးအစုံတွင်လောဘရောင်များကတောက်ပလာကြသည်။

‘ခုမှဖြင့်မထူးတော့ပါဘူး ဆရာရယ် ဆရာလုပ်ချင်သလိုသာလုပ်ပါတော့’

‘ဒါဖြင့် အိဖြူရဲ့အဝတ်အစားတွေကိုအကုန်ချွတ်လိုက်ရအောင်’

ဆရာဒေဝသည်ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိအဝတ်အစားများကိုချွတ်ရန်မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။သူ၏အော်လန်ဒစ်ပြုလီးတန်ကြီးကငေါက်တောက်ကြီးပုတ်သင်ညိုခေါင်းလိုတငြိမ်ငြိမ်တယမ်းယမ်းဖြင့်။ ထို့နောက်ဧည့်ခန်းထဲရှိကော်ဇောကြီးပေါ်တွင်နှင့်အိဖြူနှင့်ဆရာဒေဝတို့မှာဒုတိယအကြိမ်ကာမပန်းတိုင်ကိုတူပြိုင်ပြိုင်တက်လှမ်းရန်ကြိုးပမ်းနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးယခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်အဝတ်အစားကလုံးဝမရှိတော့၊ လုံးတီးဗလာကျင်းနေကြသည်။

ဆရာဒေဝမှာတုံးလုံးလှဲရင်းနှင့်အိဖြူဆံစပ်တွင်ချွေးကလေးများကိုလက်ဖနှောင်ဖြင့်သုတ်ပေးနေ၏ပြီးတော့သူ့အကြိမ်ကြိမ်နမ်းစုပ်ခဲဘူးပြီးဖြစ်သည်နှင့်အိဖြူ၏ထူအမ်းအမ်းကလေးဖြစ်၍ နှုတ်ခမ်းနီများ ပျက်ပျယ်နေပြီဖြစ်သောနှုတ်ခမ်းနုနုနှစ်လွှာကိုအသာငုံ၍စုပ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ နှင်းအိဖြူမှာဆရာဒေဝ ကောင်းစွာစုပ်ယူလျှင်အလိုက်သင့်ဖြစ်စေရန်သူမ၏နှုတ်ခမ်းပူးပူးကလေးကိုအသာလေးမစုတစုလုပ်ပေးထား၏။ဆရာဒေဝလက်ကြမ်းကြီးတဖက်ကနှင့်အိဖြူ၏မိုးမောက်ချွန်ကားနေသောနို့အုံလုံးလုံးအိအိကလေးတဖက်ကိုဆုပ်ချေနေပြန်သည်။နှင်းအိဖြူ၏ပေါ့ပယောင်းအသွင်ပျော့ပြောင်း သောလက်ချောင်းကလေးများကလည်း ဆရာဒေဝ၏လရည်များ ပေကျံနေသောမာတောင်ထောင်မတ်နေသည်။လီးအချောင်းကြီးကိုဆုပ်နယ်ပေးနေပြန်ရာ နူးညံ့သောအထိအတွေ့ကြောင့်ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးမှာသံချောင်းကအဘခေါ်ရလောက်အောင် တင်းမာနေတော့သည်။ထိုအချင်းအရာကိုကိုင်တွယ်နေရသောနှင်းအိဖြူအဖို့မှာလည်းသူမ၏စောက်ပတ်အတွင်းမှယားကျိကျိဖြင့်ကလိကလိဖြစ်လို့လာပြီးခံချင်စိတ်ပြင်းပြလာရခါစောက်စိကလေးမှာလည်း ထောင်ကြွလာရသည်။

သူတို့နှစ်ဦးဒုတိယအကြိမ်လိုးကျခံကျရန်အတွက်စိုင်းပြင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။နှစ်ဦးသားပါးစပ်ဖြင့်တေ့စုပ်သည်ကခွာလိုက်ရာ၊‘ပြုတ်ကျွတ်’ဟူသောအသံပင်မြည်သွားသည်။သူတို့နှစ်ဦးသည်ပါးစပ်ဖြင့်တေ့စုပ်နေရုံမျှမကအတွင်း၌လျှာခြင်းပါကလိနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ဆရာဒေဝ၏လီးကြီးကလည်းမာတောင်သထက်မာတောင်လာပြီးငေါက်ကနဲငေါက်ကနဲပင်ထလာနေသည်။

‘ကဲ ဘယ်လိုလဲနှင့်အိဖြူ’

‘ဘယ်လိုများလုပ်အုံးမလို့လဲ ဆရာရယ်’

‘ဆရာပြောထားတာလေ ဟိုခွေးလိုမျိုးလုပ်ဖို့’

‘အနှင်းတော့ တခါမှမလုပ်ပူးတော့မလုပ်တတ်ပူးဆရာရယ်’

‘လွယ်ပါတယ်အနှင်းရယ် အနှင်းကလေးဘက်ကုန်းပြီးဖင်ဘူးကောင်းထောင်ပေး၊ဆရာကနောက်
ကလုပ်မယ်လေ။ အနှင်းကလဲကွာ လင်ရဘူးရဲ့သားနဲ့၊ အနှင်းယောက်ျားနဲ့မလုပ်ပူးဘူးလား’
‘သွားပါမသိဘူး ဟုတ်လဲမဟုတ်ဘဲနဲ့’

နှင်းအိဖြူကမူပိုပိုအပြောချိုချိုကလေးပြောလိုက်ပြီး၊ဆရာဒေဝစိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရန်ကော်ဇောပေါ်တွင်
တတောင်ဆစ်ဖြင့်ထောက်၍လေးဘက်ကုန်းပေးလိုက်ပြီးပေါင်နှစ်ချောင်းကိုဖြူကာဖင်ဘူးတောင်းထောင်
ပေးလိုက်ရာ၊ သူမ၏ကားအိဖြူပွေးသောတင်းသားဝိုင်းဝိုင်းကြီးများကြားမှစအိုဝထူထူလေးအောက်တွင်
အမွှေးနုကလေးများဖြင့်ပုံးကွယ်နေသောစောက်ပတ်မိုမိုကလေးမှာပြူးအာလျက်ထွက်လာတော့သည်။နှင်းအိ
ဖြူ၏ဖင်ကြားထဲတွင်မတော့စောစောကတချီအလိုးခံထားရပြီးဖြစ်သဖြင့်စအိုဝရော၊စောက်ပတ်တအုံလုံးပါ
လရည်များဖြင့်ရွဲရွဲစိုနေပါသည်။

ဒီတော့မှဆရာဒေဝသည်ဖင်ဘူးတောင်းထောင်၍ကော့မြှောက်ထားသောနှင်းအိဖြူ၏ဖင်သားပွေးပွေးကား
ကားကြီးနောက်မှဒူးထောက်ခွလိုက်ပြီး၊သူ၏အစွမ်းကုန်မာတောင်နေသောလီးကြီးကို သူမ၏ဖင်နှစ်ခြမ်း
ကြားသို့ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။ဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ကလေးကိုလိုးဘူးပြီးဖြစ်ရာဖင်စအိုဝ
အတွင်းသို့စမ်းပြီးလိုးထည်ကြည်ချင်နေမိသည်။ ဆရာဒေဝသည်သူလိုးခဲဘူးသည်မိန်းမများကို
ဖင်ပေါက်ထဲသို့ လိုးထဲတတ်သည်အကျင့်ပါရှိနှင့်ပြီးသားဖြစ်နေသဖြင့်ကောင်းမှန်းသိနေသည်။
နှင်းအိဖြူမှာတော့တခါမှဖင်စအိုဝကိုလိုးသည်ကိုမခံဘူးသေးချေ။ထို့နောက်ဖင်ကြားထဲတွင်မြှုပ်ထောက်လျက်
တေ့ထားသောလီးဒစ်ကြီးကိုနှင်းအိဖြူ၏အရည်များနှင့်ပေကျံချွဲကျိနေသော စအိုပေါက်ဝလေးသို့
ဆောင်၍ဖိသွင်းလိုက်တော့သည်။ ‘ဘွတ် ဖြစ်ပြီ’ဟူသောအသံနှင့်အတူဆရာဒေဝ၏လီးကြီးမှာ
အရည်များကြောင့်လျော့လျော့လှလှဖြင့် နှင်းအိဖြူ၏ ဖင်ပေါက်ထဲသို့တဝက်တိတိဝင်သွားလေရာ၊
ကောင်မလေးမှာခါးလေးကော့သွားမိသည်။

‘အင်း အီ ကျွတ် ကျွတ် နာလိုက်တာ ဆရာရယ် ဘယ်နှယ်ဖင်ပေါက်ထဲကို
သွင်းလိုက်တာလဲရှင်’

‘အထက်ဆရာကြီးတွေအမိန့်အရဖင်ပေါက်ထဲကိုသွင်းဖို့အာရုံရတယ်နှင်းအိဖြူအဲဒီတော့နာရင်လဲနဲ့တော့
အောင်ခံနော်’

ဆရာဒေဝသည်ပြီးလုံးပြန်းလုံးများဖြင့်နှင်းအိဖြူကိုအပြတ်ဖိန်းလိုက်ပြီး၊သူမ၏ဖင်နှစ်လုံးကိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်
ဖြင့် အားရပါးရဆုပ်ကိုင်နယ်ကာ၊လီးကြီးကိုတဝက်တိတိဝင်နေရာမှအဆုံးအထိတိုင် ဆောင်သွင်းလိုက်
တော့သည်။

‘ဗွတ် ရှီး’

ဆရာဒေဝ၏ကြီးထွားရှည်လျားသောကျည်ပွေ့ပမာလိင်တန်ကြီးမှာနှင်းအိဖြူ၏ဖင်ကြားထဲရှိစအိုပေါက်ထဲသို့
အူမလမ်းကြောင်းတလျှောက်အရင်းအထိနစ်မြှုပ်ဝင်သွားပါသည်။ထိုအခါကျမှဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏ခါး
ကျဉ်းကျဉ်းကလေးကိုလက်နှစ်ဖက်ပြုတ်တူညှပ်သလိုဆုပ်ကိုင်ဆွဲ၍လီးကြီးကို တဝက်လောက် ဆွဲထုတ်လိုက်
ပြန်ပြီးဆောင်သွင်းလိုက်နေသည်။နှင်းအိဖြူမှာတခါမှဖင်အချမခံဘူးသေးသဖြင့်ဗိုက်ထဲတွင်အောင်အောင်သွား
သော်လည်းဆရာဒေဝအလိုကျဖင်ကြီးကိုနောက်ပစ်ကာကော့၍ကော့၍ပေးနေလိုက်သည်။ လေးဘက်
ထောက်၍ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ကာကော့ပြန်လျက်ရှိသောနှင်းအိဖြူ၏ဖင်ပွေးပွေးအိအိကြီးနှစ်လုံးကို

စုံကိုက်ဖြစ်ညစ်ရင်းဆရာဒေဝတယောက်တဖိုးတဖိုးတဖိုးတဖိုးဖြင့် သူ၏ရှည်လျားသန်မာသောလီးကြီးကိုနှင်းအိဖြူ
၏ဖင်စအိုကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဆောင်လှိုထည် နေတော့သည်။ နှင်းအိဖြူမှာခံ၍ကောင်းသော်လည်း
တချက်တချက်အောင်အောင် သွားသဖြင့် အချက်ပေါင်းမြောက်များစွာဆောင် သွင်းခြင်းကိုခံနေရပြီးနောက်။

‘တော်ပြီဆရာရယ် အနှင်းဖင်အောင်လိုက်တာ စောက်ဖုတ်ထဲကိုပြောင်းပြီးလုပ်လို့မရဖူးလားရှင်’

လှိုရှ်အရှိန်ရနေပြီးဖြစ်သော်လည်း ဆရာဒေဝမှာနှင်းအိဖြူကလေးကိုသနားသွားသဖြင့် သူမ၏ဖင်စအိုဝ
အတွင်းအဆုံးထဲဝင်နေသောလီးကြီးကို ‘ဖုတ်’ ကနဲချွတ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ လေးဘက်ထောက်
ကုန်းပေးနေသော နှင်းအိဖြူ၏တွဲလောင်းကနေသောလုံးကျစ်ကျစ်နို့အုံကလေးနှစ်ခုကိုပြောင်းကိုင်ကာ
ပန်းပွင့်ကလေးကဲ့သို့ ပြအာနေသောစောက်ပတ်အခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ လီးကြီးကို
ထိုးသွင်းလိုက်ပြန်သည်။

‘ဗွတ် ဖြတ် ကျီ’

လီးကြီးမှာဖင်ထဲမှကျွတ်ထွက်သွားသောလည်းစောက်ပတ်ခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ပြတ်သိပ်ကျပ်
တည်းစွာထိုးဝင်လာပြန်ရာ နှင်းအိဖြူကလေးမှာဟိုနေရာလည်းမသက်သာ၊ ဒီနေရာလည်းမသက်သာဖြစ်သွားရ
ပြန်သည်။

သို့သော်သူမမှာဆရာဒေဝကိုကြောက်လဲကြောက်၊ အလိုးခံရသည်မှာလည်း နာသော်လည်း အရသာရှိနေသဖြင့်
ဖင်နှစ်လုံးကိုကော့ထောင်ပေးထားမိသည်။ ဆရာဒေဝကနှင်းအိဖြူ၏နို့နှစ်လုံးကိုနောက်မှဖက်လျက်
ဆုပ်နယ်ကာ ဂုတ်သားဝင်းဝင်းကလေးကိုပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ခဲထားပြီး နောက်မှခွေးထီးကြီးကခွေးမလေးကို
တက်လိုးသလို ဆောင်ဆောင်ပြီးလှိုထည် နေသည်။

‘ရွီး ဖွတ် ရွီး ဖွတ်’

မိန်းကလေးများကိုဤကဲ့သို့လေးဘက်ထောက်ကုန်းခိုင်းပြီး နောက်မှတက်လိုးလျှင်လီးဝင်ထွက်သည် အခါတိုင်း
တွင်ဤကဲ့သို့လေသံများကြားရတတ်သည်။

နှင်းအိဖြူမှာအချက်ပေါင်းများစွာလီးကြီးဖြင့် ဤပုံစံအတိုင်းအလိုးခံလိုက်ရသဖြင့် တဖြေးဖြေးကောင်းသထက်
ကောင်းကာ၊ ကော့လိန်လန်ပျံ့လာပြီး ခြေကလေးလက်ကများပင်ကုတ်ကွေးသွားမတတ်အသွေးအသားအရိုး
အဆစ် များမှအထွင်အထိပ်အရသာကိုခံစားလိုက်ရပြီး၊ စောက်ခေါင်းအိမ်ထဲဝယ်သုတ်ရည်များလျှံထွက်လာ
ကာ၊ တချို့ပြီးသွားပြန်ပါသည်။ ဆရာဒေဝလည်းသူမ၏နောက်မှလှိုရင်း၊ လှိုရင်းအရှိန်ရသထက်ရလာကာ
ခပ်သွက်သွက်ကြီးဆောင်ထဲ နေရာမှသူ၏လီးအရင်းမှကျင်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ပူနွေးသောသုတ်ရည်ပြစ်ပြစ်များကို
နှင်းအိဖြူ၏စောက်ဖုတ်ကလေးထဲသို့ တပြစ်ပြစ်ပန်းထည်လိုက်တော့သည်။ စောက်ပတ်ကလေးထဲသို့ မဆန့်မပြ
ဝင်ထွက်နေသောလီးကြီး၏အရှိန်ကြောင့် အရည်ပျစ်ချွဲများသည် စောက်ခေါင်းထဲမှလျှံကျလာပြီး ကော်ဇောကြီး
ပေါ်သို့ပင်တတောက်တောက်ကျဆင်းကုန်ပါ၏။ နှင်းအိဖြူ၏ပေါင်ကြားတလျှောက်စီးဆင်းလာကြပြီး၊ ပေါင်တွင်း
သားနုကလေးများတွင်ချွဲကိုကိုအရည်များကစိုရွှံ့လို့ နေပါတော့သည်။ နှင်းအိဖြူမှာလဲနှစ်ချိပြီးအောင်အလိုးခံ
လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာမောဟိုက်နုံးခွေသွားကာ၊ ခြေလက်များကိုပင်မသယ်ခြင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားပြီး၊
ကော်ဇောကြီးပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျသွားရသည်။ ဆရာဒေဝလည်းနှင်းအိဖြူအပေါ်မှထပ်လျက်သား၊ လီးနှင့်
စောက်ပတ်မချွတ်ပဲတန်းလန်းကြီးတတ်၍လဲကျသွားပါတော့သည်။

ခုတော့ပြင်ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိဖြူမှာကမ္ဘာလောကကြီးကိုမေ့လျက်ပမိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်သွားကြပြီး၊အင်း
ရေးရန်၊မန္တာရွတ်ရန်၊ဆေးစီရင်စရာများကိုပင်လုပ်ဆောင်နိုင်ရန်သတိမရနိုင်တော့၊လိုး၍ခံ၍သာကောင်းသွား သ
ပြင်ဆရာဒေဝကဘာအစီအစဉ်မှမလုပ်နိုင်ပဲနှင်းအိဖြူကိုတမင်သက်သက်ကြီးလိုးလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိဖြူတို့သည်နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်လိုး၍ပြီးသွားသည်၊အချိန်၌စန္ဒာယားကြီးအောက်မှ
အပုံးတံခါးကြီးသည်အလိုလိုပွင့်ပေါ်လာတော့သည်။စောစောကမြေတိုက်ခန်းထဲမှထွက်လာသောအကောင်ကြီး
အခန်းထဲတွင်ဘွားကနဲရပ်လျက်ပေါ်လာသည်။

‘အဟင်း အီး ဟီးဟီး ဟားဟား အံမယ် ကောင်မကလင်ငယ်နဲ့အကြီးကျယ်ပျော်မြူးနေတယ်ပေါ့လေ၊
ဟိုး ဟိုး ကောင်းဇံတဲ့ကွ ဘာမှတ်သလဲငါ့အကြောင်းသိစေရမယ်’

အသံကြီးကအမှောင်ထဲတွင်ဩဩကြီးထွက်ပေါ်လာသည်။ဆရာဒေဝနှင့်နှင်းအိဖြူတို့မှာကား စည်းစိမ်
ယစ်လျက် ဖီလင်ဝင်နေကြရာမှရုတ်တရက်မိုးလန်ဖြန့်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသတိဝင်လာကာ
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့။

‘ဟာ ဟို ဟင်’

‘အောင်မယ်လေး’

သူတို့နှစ်ဦး၏ရှေ့မှောက်တွင်ကြောက်စရာကောင်းလှသောသတ္တဝါကြီးတကောင်မားမားရပ်လို့၊နှင်းအိဖြူမှာ
လွန်စွာကြောက်ရွံ့သွားရသလို၊ဆရာဒေဝမှာလည်းတုန်လှုပ်သွားမိသည်။သူ့မယားကိုငါဒီလိုညာပြီးလုပ်နေတာ
သိလို့များ၊ငါ့ကိုဒါဆိုသူငါ့ကိုအရှင်ထားမှာမဟုတ်ဖူး၊ခုခံမှဆရာဒေဝသည်နှင်းအိဖြူ၏စောက်ပတ်ထဲတွင်စိမ်ထား
သောသူ့လီးကြီးကိုစွတ်ကနဲ ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီးမတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။လီးတန်းလန်းကြီးဖြင့်ပင်ကိုယ်လုံး
တည်းကြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ နှင်းအိဖြူမှာတော့ကြောက်ရှာလွန်းလို့ထင်။
မျက်လုံး ကလေးလှန်ကာကြမ်းပြင်မှမထရဲအောင် ပြားပြားဝပ်နေမိတော့သည်။

‘ဘာအခုမှကြောက်ပါပြီလဲ၊ထစမ်း နင့်ကိုငါသတ်မယ်၊ ဟိုဆရာဆိုတဲ့အကောင်ကလဲဘာကောင်လဲ၊
အလကား ဆရာလိမ်၊ဆရာညာ၊ အရှင်မထားဘူး ဟူး ဟူး ဟား ဟား’

သတ္တဝါကြီးမှာအရပ်ကြီးထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်မြင့်မားလျှက်လက်နှစ်ဖက်ကိုရှေ့သို့ဆန့်ကာ
တလှမ်းခြင်းတိုးလာတော့သည်။